

DŽEK
SLEJD

ŠEUN

BROJ
11

CENA
10 DINARA

EDICIJA
DO
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

kraljica ucena



DŽEK SLEJD

kraljica ucena

NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj 11
ŠEJN

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
Wanted

Recenzija i adaptacija:
Tomislav KETIG

Prevod:
Tomislav KETIG

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija KEČKEŠ
Vilma BEKER-GAČEŠA
Julija ŠMIT

Grafička oprema:
Ferenc BARAT

Štampa: 7. IV 1980. godine
Tržište: 16. IV 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1; Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ; Naslov originala: Jack Slade — WANTED; Copyright 1976. by Towe Publications, INC: Prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Bilo je nekoliko minuta do pet popodne kada je Šejn ujahao s juga u ovaj mali gradić.

Posmatrao je široku žućkastosivu ulicu između dva reda jednostavnih drvenih kuća i pouzdano je osećao da ga sada posmatra bezbroj pari očiju iako je ulica izgledala kao izumrla.

Na ulazu u gradić opazio je drvenu tablu na kojoj je pisalo: Rokford — Minesota. To je bilo ime ovoga gnezda, ali ga je zapadnjak registrovao samo krajičkom svesti.

Taj golubinjak za njega nije predstavljao ništa više od prolazne stanice. Odlučio je da samo potraži sobu za jednu noć i svog crnog konja da zbrine u štali za iznajmljivanje. Sledećeg jutra hteo je ponovo dalje. Na sever. Za otprilike dva dana stići će do granice i tamo preko, u Kanadi, moći će celu tu svoju prokletu jurnjavu sa Vels Fargoom za izvesno vreme da zaboravi.

Sedmicama su mu bili za petama kao horda podivljalih đavola. Ali on ih je opet, po ko zna koji put, izigrao. Bio je siguran da ga još traže negde na jugu, u Arizoni, Kaliforniji ili Nevadi. Tamo je on specijalnom agentu te železničke kompanije spektakularno izmakao. Jureći ga od Dodž Sitija prema jugozapadu, Sidni Blad nije mogao ni da pretpostavi kakvu će krivulju od puta izvesti Šejn da bi se sada obreo severno od Čikaga.

Šejn je već duže znao da je Vels Fargo povicio ucenu za njega na pedeset hiljada dolara. Toliko im je vredeo. Tako visoka ucena koncentrisala je pažnju svih lovaca ove vrste na zapadnjakovu glavu.

Pedeset hiljada! Bila je to jedna od najvećih nagrada koja je do tada bila raspisana za hvatanje jednog čoveka!

Ali ovde na severu nije bila okačena nijedna poternica sa Šejnovim imenom. Poslednju je opazio u Čejenu, ali takvog, sa bradom izraslom posle višednevnog neprekidnog jahanja, niko ga nije prepoznao.

Po celoj svojoj spoljašnosti ličio je na skitnicu u sedlu, ili kauboja u potrazi za poslom, ali najmanje na čoveka koji bi jednim potezom mogao da kupi celo takvo gnezdo kao što je Rokford. Trenutno je, posle Dodža, bio novčano obezbeđen kao nikada ranije. Imao je i pored svoje poznate darežljivosti i sklonosti ka ugodnom životu još uvek preko sto hiljada dolara, a najveći deo te sume bio je ušiven u sedlo, gde bi ga retko ko potražio.

Još uvek je bio jedini čiji su se tragovi videli na kolskom putu.

Prožeo ga je neki loš osećaj.

Ovde nešto nije bilo u redu.

Da ga nije neko prepoznao?

Neće li možda već u sledećem trenutku u njega biti upearena prva puščana cev?

Zapadnjak je imao izvrstan instinkt za sumnjive situacije. On ga nikada nije izdao.

S leve strane ulice primetio na fasadi jednostavne daščare sa ravnim krovom natpis: „Maršalska kancelarija“. Na zid je bila pričvršćena poternica čiji se sadržaj mogao nazreti još izdaleka.

Traže se Džesi Džejms i braća Janger zbog prepada na banku u Nortfildu. Za celu bandu bila je raspisana ucena od pet hiljada dolara i Šejn nije mogao da zadrži osmeh.

On sam vredeo je deset puta više, ali on nije zbog toga osećao nikakvo zadovoljstvo.

Bio je u stvari srećan pri pomisli da će jedno vreme provesti u miru. Jer osećaj da je za tobom hajka može da izbaci iz koloseka i najtvrdog čoveka.

Nešto dalje, sa desne strane ulice nalazila se štala za iznajmljivanje. Zapadnjak joj pride i sjaha.

Ulaz u štalu bio je zatvoren.

I još uvek nije se mogla videti ni živa duša.

Rokford kao da je izumro.

Šta se ovde, do đavola, događa?

Štalska vrata su se za koji santimetar otvorila. Šejn ugleda bradato lice jednog starijeg muškarca.

— Uđite brzo, mister! — reče stari. — Odmah! Inače je đavo odneo šalu! Dolazi Kasidijeva banda.

Nije još ni dovršio rečenicu a začu se topot kopita. Grupa jahača približavala se gradiću sa severa. Jahali su zbijeno,

u grupi, njih petorica i njihova pojava je za ove stanovnike ličila na apokalipsu.

Šejn je razmišljao.

Radilo se bez ikakve sumnje o izuzetno opasnoj bandi kad se ceo jedan grad pred njima povlačio.

— Dodite već jednom — prošišta vlasnik štale. — Pobiće sve što se na ulici miče. Kasidijevi su po tome poznati.

Šejn je slušao izlaganje starog ali ga neki naročiti užas nije spopao.

Ali petorica odjednom, to je i za njega bilo suviše.

Sem toga, nije imao nikakvog interesa da se ovde upetljava u neku stvar koja ga se nije ticala.

Želeo je dalje za Kanadu. I ništa više.

On osmotri štalara.

— Kasidijeva banda? — promrmlja. — Nikad za nju nisam čuo.

— Onda još niste dovoljno dugo u ovom kraju — primeti stari.

Šejn se naceri.

— Prvi put dolazim — odgovori. — I nemam nameru da se duže ovde zadržavam.

— Mogu li ipak da vam se predstavim — reče stari. Ličio je na stari kvrgavi hrast. Imao je preko šezdeset i sigurno je u životu mnogo toga video. — Zovem se Džes Mek Kilen — mrmljao je dalje. — Nemojte samo da pomislite da sam se uplašio, mister. Ali u tu priču neću da se petljam. To ostavljam čoveku koji je u toj čorbi bio mirodija. Sklonite se, pa ćete doživeti ono što nikada niste videli. Napolju će upravo početi pakao.

— A na koga ste mislili?

Stari izvadi iz spoljnog džepa svoje jakne komadić pre-sovanog duvana i počeo da žvaće.

— Zove se Bil Kaster, taj momak. Da li mu je to pravo ime, pojma nemam. I briga me. Čvrsto sam, međutim, uveren da pripada izuzetno opasnoj vrsti. Mislim da je lovac na ucene...

— ... Prekjuče je smakao Toma Kasidija. Bila je to fer borba, ali za ostale Kasidije to nije igralo nikakvu ulogu. Sada žele njegovu kožu. I oni će svoj cilj postići. Stavljam na njih svaki ulog, mister... Kako je zapravo vaše ime?

Štalar je bio staro cunjalo i hteo je da dozna ono što je naumio. Ali zapadnjak nije nasedao na takve trikove.

— Hadzon — odvrati suvo i ne trepnuvši. — Tom Hadzon i dolazim iz Teksasa. Jeste li zadovoljni, Džes?

Stari se isceri, namigujući.

— U redu, Tome Hadzon — reče. — U svakom slučaju mi se dopadate. Izgledate kao momak koji zna da čuva svoj život.

On koraknu u stranu i otvori jedno okance kraj vrata.

— Pogledajte, Hadzone — nastavi stari. — Dva jahača na čelu su Džordž Kasidi i njegov brat Sam. Ostala trojica zovu se Finli, Emrih i Kristensen. Svih pet zajedno vrede pet hiljada dolara, ako ih neko uspe da dovede šerifu na konopcu... Niste zainteresovani Tome Hadzon?

Šejn zavrte glavom.

— Takav posao mi ne leži.

On ipak pogleda kroz okance i osmotri lica jahača. Bili su to odvažni ljudi, opasnog izgleda. Nisu izgledali samo čvrsti već i okrutni.

Više okrutni nego čvrsti, pomisli zapadnjak.

Tipovi mu se uopšte nisu dopadali. Odjednom je počeo da shvata zašto su se ljudi u ovom gradu sklanjali pred divljom bandom i zatvarali u kuće.

— Sada će Crni Bil videti svoga boga — mrmljao je štalar. — Najbolje bi mu bilo da se u celu stvar nije petljao. Sada će morati da pokuša svoju čorbu.

Šejn odsutno kimne glavom. On je od ranije poznavao jednog čoveka po imenu Bil Kaster. Možda su on i Crni Blek, o kome štalar sve vreme priča, isto lice.

Kako treba da se drži kada otpočne gužva?

Za njega je to bilo teško pitanje.

Još uvek je imao pred sobom mogućnost da se nesmetao izgubi ka severu, gde će naći mir od Vels Fargoa. Hteo je da u Kanadi sačeka da dole, u Nevadi, trava zaborava prekrije poslednji događaj vezan za ovu kompaniju.

Kada bi se sada ponovo umešao u neku borbu, ponovo bi se za njim digla prašina. A onda bi njegovi neprijatelji ubrzo saznali gde treba da ga potraže. Onda bi svi naponi postali uzaludni i on bi prokockao skoro sve šanse da svoju kožu čitavu odnese u bezbedan kraj.

Jahači se zaustaviše oko dvadeset koraka od štale, a onda predoše na drugu stranu ulice.

Pred jednu krčmu — zapravo jedinu krčmu u gradu. Kraj nje je bio hotel. Po velikim slovima na firmi Šejn je doznao da oba zdanja pripadaju istom vlasniku, po imenu Emet Gordon.

Sunce je već bilo na zalasku.

Jedan od jahača poviče glasno:

— Izađi, Kaster!

Krila pokretnih vrata na krčmi se pomakoše. Šejn opazi samo siluetu pod senkom nastrešnice. Jedna prilika se pojavi. Visok i vitak muškarac nemarnog držanja, lako poguren napred.

Zapadnjak je odmah shvatio da je to onaj čovek, kojeg je od ranije poznavao. Bil Kaster, teksaški revolveraš, koji je u mnogim mestima bio poznat po svojim borbama. Bio je umešan i u sukobe oko pašnjaka, radio je kao telohranitelj uglednih džentlmena, pratio transporte novca i skoro pola godine bio detektiv kod Pinkertonove agencije. Odatle je, međutim, bio brzo otpušten jer se nije ponašao prema pravilima detektivske službe. Poslednja greška mu je bila što je jednog zarobljenog pljačkaša banke ponovo oslobodio, pošto se ovaj pokazao toliko velikodušnim da svoj plen od deset hiljada dolara podeli sa Bilom. A priča je brzo izbila na videlo.

Bil Kaster je bio tip lake ruke i možda je to bio razlog što je Šejnu bio simpatičan.

Od Bila ste mogli očekivati da vam da košulju sa sebe ako ste bili u nevolji. On je sam za sebe načinio životna pravila i isto je tako lako davao kao što je i uzimao.

— To je on — prošapta štalar uzbuđeno. — On je juče najmlađeg od braće Kasidi poslao na onaj svet. I sve to je uradio zbog ucene od hiljadu dolara. To je bila kobna glupost s njegove strane.

Šejn ga više nije pažljivo ni slušao.

Tamo, na ivici verande, stajao je Crni Bil. Njegovo držanje odavalo je neustrašivost i ležernost.

On se isceri.

— Baš dobro — reče. — Sve vreme sam vas čekao. Srećan sam što ste svi odjednom došli. To će mi uštedeti suvišan posao.

Šejn nije verovao svojim ušima.

Šta je s tim čovekom?

Da nije izgubio razum?

Bilo je čisto bezumlje to što je nameravao. Sa petoricom divljih jahača nije mogao izaći na kraj. Ali možda se zbog nekog posebnog razloga osećao sigurnim?

Šejn više nije imao mogućnosti da dalje razmišlja.

Jer — počelo je.

U tren oka pretvorila se glavna ulica pred krčmom u pakao. Razlegali su se pucnjevi, sevalo iz revolverskih cevi, ljudi su vikali i jaukali.

Kao po komandi, povukli su svi istovremeno. Na jednoj strani petorica bandita, a na drugoj Bil Kaster.

Ali pucalo je sa treće strane, tačnije sa jednog od prozora na gornjem spratu hotela. Neko je naslonio cev puške na prozorsku dasku i pucnjevi odozgo odjekivali su jedan za drugim.

Istovremeno je i Šejn promolio svoje oružje i umešao se u borbu.

Nekoliko trenutaka kasnije video je da Bilu Kasteru više ne može pomoći. Visoki, crnokosi muškarac bio je pogođen. On je tri puta pucao, a onda je posrnuo napred, boreći se da ostane na nogama. Kretao se kao mornar na palubi broda za vreme velikih talasa.

Još dva puta je opalio iz revolvera. Onda se sruši naznak i ostade da leži u prašini ulice.

Nastala je tišina.

I petorica bandita ležali su, ko teško ranjen, ko mrtav. Tu i tamo se poneko još micao. Potmulo stenjanje bilo je jedini zvuk koji je dopirao odande.

Onda se razleže zvonak i snažan glas.

Glas jedne žene.

— Bile...

Izgovorila je samo ime, bolno i otegnuto. Ličilo je to na zavijanje vučice koja je izgubila svog saputnika.

— To je njegova žena — začu Šejn štalara. — Izgleda da je upravo postala udovica...

Zapadnjak sleže ramenima i izađe iz štale.

Dugačkim koracima prešao je preko prašnjave ulice. Stiže do Crnog Bila i naže se ka njemu.

Bil Kaster je ležao na leđima i usmerio je svoj bolan pogled ka Šejnu.

— Ti? — prostenja. — Šta tražiš tako daleko na severu, Šejn?

Skoro neprimetno približila se još jedna osoba. Šejn na tren skrenu pogled i opazi jednu ženu.

Bila je crvenokosa i nosila je jednostavno skrojenu zelenu haljinu. Oči su joj se svetlucale kao u mačke.

To je bilo sve što je zapadnjak u tom deliću sekunde zapazio.

Žena kleče kraj Bila Kastera.

— Bile! — zajeca. — Oh, Bili...

On se bolno osmehnu.

— Mislim da je gotovo, Šejla — prošapta iscrpljeno. — Ovaj čovek je — on pokaza na zapadnjaka — moj stari prijatelj. Na njega se možeš osloniti. Ako budeš imala briga, zamoli ga...

To je bilo sve što je još rekao. Njegove oči se odjednom zagledaše u večernje nebo, prekriveno oblacima.

Zapadnjak se uspravi.

On pogleda ženu i opazi kako joj se ramena tresu od nezadrživog, grčevitog plača.

Nije znao šta bi u ovakvoj situaciji rekao. Bilo bi sigurno najbolje kada bi u prvom trenutku ostavio Šejlu samu u njenom bolu.

On se polako okrete i pređe pogledom preko pet bandita. Svi su bili mrtvi.

Sa obe strane ulice prilazili su ljudi. Muškarci i nekoliko žena. Radoznalo su zastajali i sa izrazima čuđenja i potajnog zadovoljstva gledali mrtve bandite.

— Taj je napravio posao — reče neko uzbuđeno. — Jednim potezom uništio je celu Kasidijevu bandu. Potpuno sam sve ih je poslao u pakao.

Zapadnjak uputi čoveku koji je ovo izgovorio jedan pre-zriv pogled. Već mu je bila na vrh jezika odgovarajuća primedba, ali je zaključio da je bolje da čuti.

Bio je ovde stranac, čovek kojeg se to ništa ne tiče. Bio je ubeđen da treba da napusti grad što je pre moguće.

— Kaster je sada zaradio četiri hiljade dolara — javi se drugi posmatrač. — Ali pošto je mrtav, neće moći da podigne nagradu.

Čovek se uzdržljivo osmehne.

Šejn vide kako je crvenokosa žena polako podigla glavu.

— Ja sam njegova udovica — reče odlučno. — I zato sam njegova punopravna nasljednica. Samo meni pripada nagrada koja je raspisana za uništenje Kasidijeve bande.

Svi pogledaše u čoveka koji je malopre govorio. Bio je od one vrste prepređenjaka, kojima dugo treba da se za nešto konačno odluče. Nosio je prugasto flannelsko odelo, a besprekorno bela košulja svetlela mu je pod kosim zracima večernjeg sunca.

Žena uputi pogled ka Šejnu. U njenim očima ležala je potajna molba.

— To je jedno teško rešivo pitanje — odvrati malopredašnji govornik, očito gradonačelnik. — Nisam dovoljno spreman da ovde donesem brzu odluku. To treba da odluči sudija, a njega ćemo morati pričekati još nekoliko dana, misis Kaster. U svom obilasku ovog kraja željeznicom on će najverovatnije stići ponovo ovamo tek kroz sedmicu dana.

Šejla Kaster kleče ponovo kraj svog mrtvog muža. Bila je to mučna slika, ali niko izgleda nije hteo da se umeša.

— Mister Alinger! — javi se ponovo žena, na ivici nove provale plača. — Vi ste kao gradonačelnik ovog grada sa svojim suprugom sklopili ugovor. Pošto u ovom gradu nije više bilo ni maršala ni šerifa, od kako su poslednja dva zvezdosca ubijena, vi ste kao glava ovoga grada angažovali mog muža. A Bil je za vas i sve koji ovde stoje dao svoj život. On je svoj deo ugovora ispunio. Održite sada i vi vašu reč!

Opet je Šejnu nešto bilo na vrh jezika, ali se ponovo uzdržao.

Do đavola, šta ga se sve to tiče?

Imao je dovoljno sopstvenih briga.

Ali izgleda da ga je žena ganula.

Njen molećivi pogled potkopavao je opet njegovu slabu tačku.

Nacifrani Alinger povlačio je palcem i kažiprstom po glatko obrijanoj bradi. Bio je to gest kojim je prikriivao svoj podmukli osmejak.

— Sve je u redu, misis Kaster — reče odmaknuvši ponovo ruku. — Ali to zaista ne može. Ja sam ugovor sklopio sa vašim mužem. Samo sa vašim mužem, misis Kaster. On na to nije stavio nikakvu primedbu. Iz tog razloga moraćemo da

sačekamo dok dođe sudija. To jeste izvesna poteškoća. Ali meni su ruke vezane. Ja sam uvek bio častan čovek i nikada u celom svom životu nisam učinio ništa protivzakonito...

— Šejn!

Šejla Kaster je još klečala kraj muža, ali celo njeno držanje odavalo je njenu unutrašnju borbu.

Oči su joj bljeskale.

„O, do đavola!” pomisli zapadnjak.

Ipak se dogodilo.

Ljudi koji su okružavali njega i Šejlu se uskomešaše.

— Vi ste bili Bilov prijatelj, Šejn! — Žena je te reči izgovarala naročito glasno, kao da je imala pred sobom neki poseban cilj. — Kad već više ništa ne možete da učinite za Bila, učinite bar malo za mene! To je vaša dužnost, Šejn!

Svi ga pogledaše.

Njihovi pogledi su rečito govorili da njegovo ime čak ni ovde nije nepoznato.

Kraj štale za iznajmljivanje stajao je stari Džes Mek Kilen i cerio mu se. Njegovo cerenje moglo je da znači i simpatiju za zapadnjaka, ali i nešto sasvim suprotno.

Šejn je sa svih strana osećao opasnost.

I on se odluči da problem reši na svoj način.

Napad je još uvek bio najbolja odbrana.

On mirno osmotri Alingera. Nacifrani tip izbegavao je zapadnjakov pogled.

— Mister Alinger — počeo Šejn mirno. — Kao što sam upravo čuo, vi ste gradonačelnik Rokforda. Time ste ujedno i ovlašćeni da misis Kaster isplatite zasluženu nagradu. Podignite odmah novac, mister Alinger! Ja ću sa damom čekati na vas u hotelu. Hajdemo, Šejla...

Ona se malo bolno osmehnu i ustade. Onda baci još jedan, očigledno poslednji i oproštajni pogled na svog muža, koji je ležao mrtav na prašnjavoj ulici.

— Mir s tobom, Bili — reče uzbuđeno. — Sigurna sam da si sada u nekom boljem svetlu. Ti si to u svakom slučaju zaslužio.

Onda je prišla zapadnjaku.

Oko njih je zavládala duboka tišina. Mrtva tišina.

Šejn je bio spreman na neočekivani okršaj. On je mogao

da počne svakog trenutka. Ali i nije. Sve je zavisilo od slučajnog raspoloženja ljudi oko njih.

Šejla Kaster stajala je kraj njega.

— Zahvaljujem vam, Šejn — rekla je uzdržano. — Vi ste zaista jedini pravi muškarac koji se nalazi u mojoj blizini. Svi ostali na ovoj ulici u mojim očima nisu ništa drugo nego gomila plašljivih kojota.

Zapadnjak položi levu ruku na njeno rame.

— Čekaćemo u hotelu, mister Alinger — ponovio je.

Onda krenu i povede ženu. Okrenuo je Alingeru i ostalima leđa. Učinio je to tako nonšalantno, kao da nema nikoga i ničeg na celom svetu da se plaši.

Većina muškaraca bili su naoružani. Sem toga Šejn je za leđima čuo prigušeni žamor. Pri jednom poviku naglo se okrenuo ali nije primetio ništa sumnjivo.

Svi su još mirno stajali iza njega i Šejle.

Stigli su do verande hotela i zakoračili u hol. Nisu videli nikog.

— Tamo preko ima bar — reče Šejla i pokaza ka vratima u pozadini. — Ako ni tamo ne bude nikog, sami ćemo se poslužiti.

Ona kao da je došla k sebi, ali još uvek su joj suze kile niz obraze i glas joj je još uvek bio promukao.

Zaista, ni za barom nisu zatekli nikog. Šejn potraži među bocama burbon i uli piće u dve čaše. Do vrha.

Piće je umirilo Šejlu Kaster. Više nije plakala i čak je u sebi potražila snage i za jedan osmejak.

— Ja vam zaista zahvaljujem, Šejn. Bez vaše pomoći bila bih izgubljena. Sada se ipak malo nadam da ću taj novac dobiti.

Zapadnjak ponovo napuni čaše.

Za njega je ta premija bila suma nad kojom bi samo mogao da se osmehne. Bar trenutno. Ali nije se osmehnuo. On je uvek bio fer i nije voleo neumesne gestove.

— Ja nisam znao da je Bil u opasnosti — odvratio je. — Inače bih mu se pridružio. Ali sve se odigralo suviše brzo. Nisam više ništa mogao da pomognem.

Izvadila je maramicu i upila njome ostatke suza u uglovima očiju.

— A sada? — upitala je tiho. — Kako će se sve dalje odvijati?

— Prvo ćemo dobiti novac — odvratio je uvereno.

— Jeste li potpuno sigurni?

— Prilično siguran — potvrdi zapadnjak. — Ljudi se boje.

— Vi ste izgleda dobro poznati, Šejn.

On sleže ramenima i upita se u sebi iz čega je to ona zaključila.

Ali bio je uveren da još dugo ništa neće izvući iz te crvenokose žene sa svetlucavim, mačkastim očima.

Odjednom je bio ljut na nju, što je njegovo ime rastrubila svima.

S druge strane njeno prisustvo činilo mu je dobro.

Njegova stara slabost.

Urođena greška ili nešto što se svakome muškarcu događa?

U svakom slučaju više nije mogao nazad.

Morao je da gleda kako da se što pre ispetlja iz tog novog problema, koji mu uopšte nije bio potreban.

Vrata su bila otvorena. U njima se odjednom pojavio gradonačelnik Alinger. Pratilo ga je pola tuceta ljudi.

Šejn stavi desnu šaku na kundak „vinčesterke”, koju je držao položenu pred sobom na ploči šanka.

Ljudi su razumeli njegov pokret. Ostali su iščekujući pred vratima, dok je Alinger prišao ženi.

— Izvolite novac, misis Kaster — reče. — Tačno je četiri hiljade dolara.

Pružio joj je jedan beli koverat. Šejla baci kratak pogled na njegovu sadržinu i kimne glavom.

— U redu, mister Alinger.

Alinger se zbunjeno osmehne.

— Ako se ne žurite — dodao je — ostanite još malo sa nama zajedno. Pobeda nad Kasidijevom bandom treba da se proslavi. Samo se po sebi razume da i mister Šejn...

— Samo se po sebi razume — prekide ga zapadnjak — da bi ovde neko mogao i da nas posluži. Ja sam gladan i hoću nešto čestito da naručim.

Kao po komandi iza bara otvoriše se vrata i pojavi se debeljuškasti, ćelavi muškarac.

— Ja sam Emet Gordon, ser — predstavi se. — Uveren sam da ćete u mojoj kući biti potpuno zadovoljni, mister Šejn...

2.

Šejn se osećao tako dobro, kao što skoro nije.

Posadili su ga u sredinu. I bilo mu je takođe jasno da o njemu sve znaju.

Znao je, međutim, takođe da ih je strah.

Bio je kao vuk usred stada ovaca i nijedan od prisutnih ovnova nije želeo da bude pojeden. Svi su ga sigurno smatrali krvožednim pasjim sinom, koji bi ih pri najmanjoj njihovoj nepažnji odmah šćepao.

Vlasnik krčme i hotela trudio se da Šejnu svaku želju pročita iz očiju. Gradonačelnik Alinger sipao je visokoparne izreke kao iz rukava.

I tako je zapadnjak proveo izuzetno veče, a da zato nije morao da plati ni prebijenog centa.

Oko dva ujutru legao je u krevet. Zajedno sa Šejlom Kaster, koja je smrt svoga muža iznenađujuće brzo prebolela.

Zapadnjak nije time trljao glavu.

Ali, sam od sebe, javio se u njegovom mozgu osećaj, kao neko nevidljivo zvonce da je zazvonilo, a onda počelo da zvoni sve jače.

Više nije bio u stanju da sastavi jednu jasnu misao. Više nije video ni lepu ženu kraj sebe.

Odjednom je sve oko njega počelo da se vrti, a onda se obвило u gustu maglu.

Zatim kao da je počeo da pada u neki crni bezdan.

To je bilo poslednje što je znao.

Kada je ponovo došao k sebi, dugo mu je trebalo da se ponovo sabere i sredi svoje misli.

Sve mu je ponovo izašlo pred oči.

Napio se. Jako se napio. Više nego što je njegov običaj.

Onda se sa Šejlom popeo u sobu. A nešto kasnije svet je iščezao pred njegovim očima.

Ali sada se više nije nalazio u Šejlinoj sobi.

Nije takođe ležao na mekom krevetu, nego na tvrdoj prični.

Ugledao je na sebi žućkasto ćebe.

Postojao je i prozorčić kroz čije je rešetke ulazilo malo sunčevog svetla.

Bio je zatvoren.

U vazduhu se osećala ustajalost i memla. Tle je bilo pokriveno prašinom. Sve je ukazivalo na to da ova ćelija dugo nije bila korišćena.

Setio se nečega što je uz put bio čuo.

U gradu su postojali i maršal i šerif, ali obojica su bili ustreljeni. Od Kasidijeve bande. Posle toga izgleda niko nije imao tri čiste da se prihvati te dužnosti.

Šejn se uspravi i sede.

Lobanja mu je bučala.

U srce mu se uselila ljuta mržnja.

Prokleti pasji sinovi su ga skleptali. On je te kukavice potcenio.

Mora da su mu nešto umešali u jelo ili u piće. I kad je postao bespomoćan, dovukli su ga ovamo.

Skočio je sa tvrdog ležaja i uhvatio se za rešetke. Onda se podigao i bacio pogled napolje.

Po položaju sunca na nebu zaključio je da je podne. Gledao je u jedno zapušteno zadnje dvorište. Iza njega bila je bašta sa povrćem, a malo dalje udesno stajala je polusrušena šupa.

Iz grada je do zapadnjaka dopirao žamor. Spustio se na zemljani pod ćelije i počeo po džepovima da traži cigarilos. Ali ubrzo je ustanovio da su ga očupali kao božićnu gusku.

Nije imao više ništa sem maramice. Sve ostalo su mu pokupili dok je bio bez svesti.

U džepovima je imao i oko hiljadu dolara. Ali na takav gubitak on bi se sada samo osmehnuo. Njegovo glavno bogatstvo nalazilo se sakriveno u njegovom sedlu, ušiveno s poledine. Čovek bi morao da ima jako dobar nos da bi ga našao. Ali Šejn nije verovao da su ljudi u ovom gradu toliko oštroumni.

To mu je u ovom položaju ostala još jedina nada.

Kada bi te bitange našle novac, kakav bi to trijumf za njih bio!

Začuo se šum i okrenuo glavu ka vratima od rešetaka. Iz polumračnog hodnika pojavio se jedan muškarac.

Bio je to neki suvonjav tip, bledeg, mrtvačkog lica.

Cereći se, zastao je pred ćelijom i počeo da posmatra zapadnjaka.

Na košulji svetlucala mu je zvezda gradskog maršala.

— Ljudi ovde su me još prošle noći izabrali, Šejn — rekao je. — Ja sam Stenli Gontarek. To tek toliko da znaš s kim imaš posla. Jutros sam poslao hitan telegram. Za koji dan stići će agenti Vels Fargoa. Možda još danas ili sutra. To može u određenim prilikama da bude jako brzo.

Šejn ništa nije odgovorio. Samo je posmatrao Gontareka. Proučavao ga je, želeći da otkrije sa čim može da računa.

Instinkt mu je govorio da ovde ništa dobro ne može da očekuje.

Ovaj Stenli Gontarek pripadao je soju podmuklih kukavica. Sada je van svake sumnje trijumfovao. Bez sumnje ga je sa ostalim građanima skleptao i dovukao ovamo.

Prirodno je bilo da su čuli za njegovo ime i za visinu ucene koja je za njim raspisana.

Taj novac bi oni među sobom podelili. Naravno, nisu u to bili upleteni svi građani, nego ona šestorica iz pratnje gradonačelnika. Znači, za svakog će njegov deo biti poprilična sumica.

— Vi ste obična prevrtljiva đubrad — reče Šejn hladno, u potpunoj tišini. — A ti, zvezdonošče, ti si od svih najpokvareniji.

Osmeh na Gontarekovom mrtvačkom licu postade još širi. To je najbolje pokazivalo kakav je karakter novopečenog maršala.

— Samo laj, Šejn — reče. — To ti uopšte neće pomoći. Za nekoliko dana visićeš na konopcu preko grane, a tvoja crna duša otputovaće u pakao. A moji prijatelji i ja inkasiraćemo pedeset hiljada dolara.

— Kao i onih hiljadu dolara što ste uzeli iz mog džepa dok sam bio bez svesti — primeti Šejn. — Za te pare mogli biste mi doneti malo jela i drugih stvari. I zatvorenik ima prava da preživi bar do suđenja.

— To se samo po sebi razume — odvрати Gontarek — ukoliko može da plati. Ja sam spreman da ti ispunim svaku želju ukoliko daš novac.

U njegovom glasu osećalo se izrugivanje.

Šejn je odmah shvatio štos.

Ta đubrad sigurno misle da on još negde ima sakriven novac. Iako su, što je jasno, u međuvremenu pretražili sav njegov prtljag.

Nadao se da nisu došli na trik sa sedlom.

Ali još u istom minutu morao je zapadnjak da se uveri da je njegova nada bila neopravdana.

Vrata od kancelarije su se naglo otvorila i jedan za drugim u hodnik su upala petorica muškaraca. Odmah je primećio da su jako uzbuđeni.

Njihov izveštač bio je Ričard Alinger, gradonačelnik.

— Imamo ga — viknuo je trijumfalno. — Našli smo skrovište. Imao je novac ušiven u sedlo. Bila je to moja ideja da rašijem kožu. Ima svih sto hiljada dolara, Stenli. Šta kažete sada?

Gontarek ga je nemo gledao. Onda odjednom prasnu u neobuzdan smeh.

Trebalo mu je podosta vremena da se ponovo smiri. Onda reče, i dalje se prigušeno smijuljeći:

— No, najzad. Ja sam vam to od početka govorio. Sad smo s tim načisto.

Svi su uperili pogled u zapadnjaka, koji se nonšalantno cerio, sedeći na prični. U sebi je, u stvari, kipeo od gneva, ali nije hteo da to pokaže ovom ološu.

— Vels Fargo će vam pobrkati vaše račune — primeti suvo. — Ili možda mislite da su oni idioti? Njima je ipak manje stalo do moga skalpa nego do njihovih dolara. I oni će mi sigurno pružiti šansu, ako im odam gde se sada novac nalazi... Dakle, šta kažete sada? Ispali ste mudri, zar ne?

Šestorica bitangi očigledno su bili zapanjeni.

Očigledno nisu ni pomišljali na takvu mogućnost. Upitno pogledaše u Alingera koji je vodio glavnu reč. Šejn je bio ubeđen da je taj to sve i smislio. On je bio glava celog poduhvata.

— Više će verovati nama nego njemu — reče gradonačelnik. — Ipak je on prestupnik. A mi smo časni i poštteni građani... Udešićemo da sedlo nestane. Novac nismo ni videli. Šest iskaza protiv jednog. S tim on kod njih neće proći.

Sada su lopovi uperili poglede ponovo u Šejna. U njihovim očima video se trijumf.

— No? Šta sad kažeš, Šejn? — upita ga Gontarek.

Zapadnjak uzdahne. Izgledalo je kao da se pomirio sa sudbinom.

— Kada se stvar tako pogleda — reče rezignirano — onda ispada da ste ipak vi pobedili. Sada mi je mnogo manje stalo do jela i pića, ali ipak biste mogli da se malo pobrinete o meni dok me ovde držite.

Šestorica „vrljih“ građana hteli su da se pokažu velikodušnima. Pre svega Alinger.

— Daj mu sve što zaželi — reče svom „maršalu“. — Smatram da mu to dugujemo.

Šejn je spolja izgledao pomiren sa sudbinom. Ipak je makar malo postigao.

Šestorica bandita treba da uživaju u svom trijumfu i da dalje razmišljaju o svojoj sreći.

On je, naravno, sasvim drukčije mislio o svemu.

Ali nije hteo da to ovim tipovima dopre do ušiju.

Još će oni videti svog boga kada se ovde pojave agenti Vels Fargoa. Ti momci nisu pali na glavu. Neće tek tako pustiti da im procuri kroz šake sto hiljada dolara.

Bili su to svim mastima premazani tipovi. Ali najgori od svih bio je Sidni Blad, šef svih specijalnih agenata Vels Fargoa. Taj tip je znao više od hiljadu trikova. On neće tek tako ispustiti iz šaka ove gradske gusane.

Ali to oni sada nisu mogli ni slutiti.

I neka ostanu u svom ubeđenju.

Šejn je dobro znao da bi sebe izložio velikoj opasnosti ako bi ovim tipovima otvoreno saopštio svoje misli.

Bili bi na sve spremni kad je toliki novac u pitanju.

Pucali bi i na muvu.

Šejnu je bilo dosta neugodnosti. Nije mu trebala još jedna.

Trenutak istine će za njih u svakom slučaju doći. A onda teško da će uspeti da nađu za sebe neki izlaz.

Sidni Blad je bio sve drugo samo ne glupan.

A za Šejna je upravo ta okolnost mogla da znači šansu.

Kada se radi o imovini Vels Fargoa, bio je Sidni Blad na sve spreman. Tada bi, čak i kad je u pitanju njegov najveći neprijatelj, Šejn, bio spreman da zažmuri na oba oka.

Sem toga, bila je tu i ta žena.

— Šta se dogodilo sa Šejlom Kaster? — upita zapadnjak. — Da li ste i tu sirotu ženu isto tako izigrali kao i mene?

Ričard Alinger mirno odmahnu rukom.

— Ona može da zadrži novac — odvratiti. — To je sitnica u poređenju s onim što smo kod tebe našli.

— I gde je ona sada? — hteo je zapadnjak da zna.

— Na sahrani svoga muža — odvratiti gradonačelnik. — Kada sve bude gotovo, ona će moći mirno da napusti grad. Inače bi joj se ovde još moglo nešto dogoditi.

— Svi se podmuklo naceriše.

— Vi ste zaista jedna prokleta pokvarena banda — reče Šejn gorko. — Đavo će vas sve odjednom odneti.

— Ipak neće — primeti podrugljivo Alinger. — Naše taljige su suviše dobro podmazane. Mi smo na sve mislili, Šejn.

Začu se mrmljanje u znak saglasnosti.

— Onda se pobrinite da nešto pojedem — odvratiti zapadnjak. — Donesite mi i kafu i bocu viskija. I ne budite škrti. Meni pripada najbolje od najboljeg.

Alinger kimne glavom.

— On ima pravo — reče. — Ja mislim da zaista treba da mu nešto damo. On je to zaista zaslužio... Ili vi tako ne mislite, ljudi?

Svi promrmljaše u znak saglasnosti.

Kad su se okrenuli ka vratima, uđe Šejla. Nosila je crnu odeću i veliki crni šešir. Preko lica joj je bio crni veo.

Ljudi joj napraviše mesta kad je prišla rešetkama.

— Šejn — poče ona plačnim glasom. — Mogu li nešto da učinim za tebe, prijatelju moj? Treba li da za tebe angažujem advokata? Ili treba da obavestim tvoje prijatelje?

Visoki zapadnjak zavrte glavom.

— Nema nikog ko bi mi još sada mogao pomoći — odvrati beznađežno. — Ostavi kako jeste, Šejla. Izgleda da sam došao do kraja svog puta. Tu se više ništa ne može učiniti.

— Strašno mi je žao da se sve tako dogodilo — promuka ona. — Ovaj ološ ti je nešto umešao u jelo. Kada su upali u sobu bio si bespomoćan. Nisam mogla da se suprotstavim toj gomili. Nisam imala nikakve šanse.

— To mi je jasno — odvrati zapadnjak. — Ti si se sasvim dobro ponela.

Ona malo podiže šljager sa svog lica.

Njene oči sevnuše i on je shvatio.

Šejla Kaster nije morala ništa više da doda.

Video je on prošlog popodneva kako je pomagala svom mužu u borbi.

Bila je bez sumnje odvažna žena i znala je da rukuje oružjem kao muškarac.

Šejn je bio siguran da je bar dvojicu iz Kasidijeve bande ona poslala u pakao.

Ipak stvar nije ispala onako kako su ona i Bil Kaster želeli.

— Šta sad nameravaš? — upita je zapadnjak.

Ona sleže ramenima.

— Ostaću još nekoliko dana u gradu — promrmlja uzbuđeno. — Onda ću otputovati na jug. Imam ujaka u Vajomingu. U prvo vreme moći ću kod njega stanovati. A onda...

Ona raširi ruke koja je pokazivala svu njenu zbunjenost i bespomoćnost.

Banditi su se za nje smijuljili. Oni su bili tipovi na sve spremni, ali ipak su se pred ovom ženom osećali nelagodno.

Ričard Alinger je iznad svega želeo da sačuva formu i dobar utisak.

— Ako imate ikakvih problema, mađam, prirodno je da ćemo vam pomoći. Vaš muž je mnogo učinio za ovaj grad. Oslobođio nas je te proklete bande i sada se svi prema njemu osećamo obavezni. Mi ćemo se tako uvek osećati i prema vama.

Lepa žena se pravila kao da njegove reči nije ni čula.

Ona blago podiže ruku i osmehne se zapadnjaku.

— Sve dobro, prijatelju moj — reče. — U svakom slučaju potražiću prvoklasnog advokata da te zastupa.

— Želim ti sve najbolje, Šejla — odvрати Šejn spokojno.
— Ja ti zauzvrat želim samo sreću.

Njen pogled još jednom blesnu prema njemu, a onda ona ponovo pokri lice velom.

Ukručeno i pravo se držeći, napusti ona mali zatvor a da se više nije okrenula.

Malo kasnije izgubiše se i šestorica bitangi.

Šejn se ponovo ispruži na prični.

Znao je da mu ništa drugo ne preostaje nego da čeka.

3.

U devet naveče dobio je zapadnjak svoj drugi obed ovog dana. Dobio je takođe i vrč vina i kafu, a od podne stajala je u njegovoj ćeliji i boca viskija.

Košćati maršal Stenli Gontarek pružio mu je kompletnu večeru i zaželeo mu dobar apetit.

Zapadnjak je jeo sa zadovoljstvom.

— Malo pre je stigao telegram iz Nortfilda — počeo da priča Gontarek. — Vels Fargo je već poslao dva čoveka. Stićeće sutra ujutru i odvešće te. Nikada ti više neće biti tako dobro kao kod nas. Siguran sam da ćeš do svog susreta sa vešalima hvaliti naše gostoprimstvo.

Šejn spokojno kimnu glavom.

— Vi ste zaista fini ljudi — reče zajedljivo. — Nikada neću zaboraviti šta ste mi učinili.

Stenli Gontarek se nasmeja.

— I mi ćemo zadržati lepu uspomenu na tebe — primeti dvosmisleno. — Tako velikodušan čovek nikada još nije posetio naš grad.

Izvukao je pljosku viskija iz unutrašnjeg džepa svoje jakne i odšrafio poklopac. Pio je sa uživanjem, a piće mu je curilo sa uglova usana. — Prokleta sudbina! — prasnu iznenada. — Ostali se sada zabavljaju u krčmi sa devojkama Sali Vinston, a ja ću morati celu noć da pazim na tebe. To baš nije moralo da me zapadne.

— To ti je posao — osmehne se Šejn. — Sam si dozvolio da ti zakače tu zvezdu. A tada si bar mogao da tražiš i jednog pomoćnika.

Gontarek otpljunu ljutito.

— Alinger je bio protiv. On pripada posebno škrtjoj vrsti ljudi. I pohlepnoj.

Dok je to govorio, iza njega se otvoriše vrata. Začu se tihi šum i Gontarek okrete glavu.

Onda mu telom prođe trzaj.

Stajao je kao prikovan.

Počela je da ga podilazi jeza.

— Ostani gde si, Gontarek — reče Šejla Kaster, dok je slobodnom levom rukom za sobom zatvarala vrata. — Ako si pametan nećeš se mnogo odupirati. Treba samo da budeš dobar.

U desnoj ruci držala je „remington” kalibra 38. Oružje je izgledalo suviše teško za nežnu žensku ruku. Mogao je to da bude i njen blef, ali Šejn je znao na šta je sve ta žena spremna.

Maršal se pribrao od prvog iznenađenja i počeo je da se ceri.

— Sklonite tu stvarčicu, ledi — rekao je. — S tim ne možete ništa postići. Možeš samo sebe unesrećiti, det...

Glas mu je zvučao očinski ali pretnja se u njemu nije mogla prečuti.

Hteo je da joj utera strah u kosti.

Stenli Gontarek je bio vrlo ograničen tip i verovao je da će samim tim što je muškarac lako izaći na kraj s jednom ženom.

Šejnu je izgledalo da niko u velom gradu nije znao da je Šejla pomagala svom mužu u borbi protiv Kasidijeve bande. I niko nije ni slutio kakva je ona tigrica.

Zapadnjak je napregnuto očekivao šta će se desiti.

Ono što je zatim video zaprepastilo ga je.

Žena je delovala tako brzo i vešto kao iskusan borac.

Njena ruka sa revolverom se podiže i ponovo spusti. Bio je to takav pokret koji se teško mogao pratiti pogledom.

Cev oružja pogodila je Gontareka u glavu.

Zastenjavi, maršal kleče a onda se postranse izvali na pod. Krv je pocurila iz naprsle kože na glavi, niz obraz.

Šejn je već svašta doživeo u susretu sa ženama, ali ovakvu divlju, na sve sposobnu ženu još nije upoznao.

Ona uputi Šejnu prisan osmejak i poče da pretražuje maršalove džepove. Izvukla je sve što je vredelo pogledati. Izme-

đu ostalog našla je i dvadeset hiljada dolara. Smotuljak novčanica odmah je nestao u njenim leviskama. Onda uze ključeve i otključa vrata ćelije.

— Sada moramo malo požuriti — reče sa mirnoćom iskusnog desperadosa. — Tvoje oružje visi u kancelariji. Uzmi sve šta ti pripada i što ti još može zatrebati. Onda ćemo se izgubiti.

Onda kleče kraj onesvešćenog maršala i uze oba para lisice koje je našla kod njega.

Rutinirano mu savi ruke na leđa i stavi mu lisice na zglavkove. Na isti način mu steže i noge.

Kada se Šejn vratio iz kancelarije imao je Stenli Gontarek još i začepljena usta. Tako nije mogao kada dođe k sebi da vikanjem uzbuni grad a na samog sebe nije mogao da računati.

Šejn ga odvuče u ćeliju. Šejla zaključa za njim vrata.

— Dakle? — upita, osmehujući se.

Zapadnjak kimnu blago glavom.

— Dobar posao, Šejla. To nisam ni slutio. Nikada ne bih tako nešto očekivao od jedne žene.

Ona mu priđe sasvim blizu i obgrli mu ruke oko vrata. Ispod njene jednostavne pamučne bluze nije bilo ništa sem njene rođene kože.

Šejn oseti kako ga obuzima uzbuđenje. On ščepa Šejlu i privuče je k sebi.

Sa prične zastenja maršal.

Šejn i Šejla krenuše da se opet malo pobrinu za njega.

Kada se ponovo priljubila uz njega, Šejn odjednom shvati da je Šejla Kaster bila za sve ostale verna udovica koja nije želela da sklapa nova poznanstva. A ovo što je on držao u rukama bila je divlja, agresivna žena vrele krvi, koja je time želela sve da zaboravi.

Iznenada pomisli Šejn i na drugu stvar.

— Noć je kratka, Šejla — reče. — Ja moram da obavim još jednu stvar.

Ona ga iznenađeno pogleda.

— Šta na primer?

— Ja sam pokraden. — Imao sam ušivenu u sedlo prilično visoku sumu novca. Bitange su ga našle. Ono što si ovom novopečenom maršalu uzela samo je deo te sume.

Ona zazvižda kroz zube.

— Volim takva iznenađenja — reče. — Imaš li ih još na lageru, amigo?

Govorila je kao muškarac. Kad bi čovek dugo bio s njom brzo bi zaboravio da je u stvari žena.

— Zar te ovo ne zadovoljava? — uzvratila zapadnjak uz osmeh. — Dakle, radi se o sto hiljada dolara. Uključujući i novac koji je maršal držao u džepu... Poznaješ li ostalih pet tipova?

— Ne samo to. Znam takođe i gde ih možemo naći. Hajdemo, amigo.

Govorila je kao muškarac i delovala je kao muškarac.

Šejn se samo smeškao. Pomislio je da ova žena mora biti i velika lisica. Njegove misli bile su kompliment za Šejlu Kaster.

Napustili su kancelariju. Šejn nabi šešir duboko na čelo kad su se na drugoj strani ulice pojavili prolaznici.

Bila su to dva para. Bili su očigledno pijani. Njihov smeh razlegao se kroz noć.

Šejn obgrli Šejlu. Povukao ju je u taman prolaz između dve kuće. Tamo su sačekali dok se pijani parovi nisu izgubili.

Iz krčme na drugoj strani ulice dopirala je galama. Tu i tamo gorela je svetiljka. Mesečina je obasjavala ceo grad i okolne brežuljke.

Šejn pomisli da bi još uvek mogao da produži put na sever. U Kanadu, gde je imao prijatelje i gde bi bio sakriven od agenata Vels Fargoa.

Ali sve je to sada padalo u vodu.

Opet mu je sudbina odredila da se uputi sasvim novim putem.

Bio je to put kojim uopšte nije želeo da ide. Karca i te dve žene nisu očigledno ni na šta drugo mislili sem na svoje prijateljstvo. Nisu obraćali pažnju na svet oko sebe i bili su tako sami srećni.

Pomisao na sreću odjednom obuze i Zapadnjaka, dok je još uvek držao u zagrljaju crvenokosu ženu.

Sreća — šta je to u stvari?

Mnogi pričaju, ali malo njih stvarno zna šta se pod tim podrazumeva.

Šejnove usne mirovale su na Šejlinima.

Da, znao je, i to je deo sreće.

Ali da li je to sve?

Sem Šejle bilo je još mnogo lepih žena.

I ona oba pijana para... i oni su možda srećni?

Šejline ruke su klizile po njegovom telu.

— Volim te — prošaputala je. Zvučalo je to istinito. ali u ovom trenutku njemu je to bilo svejedno.

Negde duboko u njemu događalo se drugo. Budile su se uspomene. Možda bi nešto i rekao, ali nije imao ni volje ni snage za takav razgovor.

Ljubav je veličanstvena stvar, ali čovek na nju ne treba da troši suviše reči.

— Rekla si da znaš — prekide on svoje razmišljanje — gde ih možemo naći. Vreme je da ih potražimo. Ja hoću svoj novac.

— U redu.

Za trenutak on se trže. Blesak nepoverenja sinu u njemu, ali se ponovo ugasi.

Uostalom, nije imao ni vremena više da premišlja. U ovoj noći on je imao pune ruke posla.

Šejla mu pritisne poljubac na usne.

— Prvo ćemo potražiti Alingera — reče. — Znam gde ćemo ga naći.

Oni nestadoše u noći. Skrenuli su u uličicu, petnaest koraka od hotela. Bilo je tako tamno da nisi mogao da vidiš ni prst pred nosom. U tom uskom prolazu nije se video ni tračak mesečine.

Posle dva-tri minuta kroz duboku tamu zasvetlele su se crvene lampe.

— Kuća Sali Vinston — prošapta Šejla. — Radi svake noći. Kod Sali se svi sreću. I bogati i siromašni. Desperadosi i posednici. To je opšti raj.

Stajali su usred uske ulice.

— Dobro si upoznata — prošapta Šejn.

— Prilično dobro — odvrati Šejla takođe tiho.

— Jesi li sigurna da ćemo ijednog od bagre tu naći?

— Ne samo jednog.

— I Alingera?

— Dabome. Hoćemo li da se kladimo?

— To ti pričinjava zadovoljstvo?

— To je moj hobi.

— I koliko ćeš da uložiš?

— Ono što držim u pantalonama.

Šejn pomisli na novčanice koje je Šejla uzela Gontareku. Video je kad ih je smotala.

Njegovi dolari! Njegov novac!

— U redu — reče.

— Kako to treba da razumem?

— Da prihvatam opkladu.

— Ti još nisi saopštio svoju ulogu.

Žena ga je izazivala. Bila je jednostavna. I slična njemu.

Bila je životni igrač kao i on. Bila je to veština koja mu se dopadala. U svakom slučaju bili su pravi par.

— Ja stavljam sve — odvрати zapadnjak.

Ona mu se osmehnu.

— Ti si pravi momak — prošapta.

Nije se osećao polaskanim. Što je duže bivao sa ženom sve ga je više cela stvar nervirala. On je mrzeo sve što dugo traje. Ali u ovom slučaju naišao je na pravu. Doraslu sebi.

Prirodno, mogao je da izgubi.

Ali do đavola s novcem!

Ceo njegov život bio je igra. Dobijao je i gubio je. Kada bi podvukao crtu i sabrao, više je izgubio.

Zbog čega?

Nije znao.

Možda mu je tako odredila sudbina.

Pogled mu je bio uperen u crvene svetiljke.

Pomislilo je na Ričarda Alingera.

— Idemo li zajedno? — upita on polako.

Ona se osmehnu. Bio je to zamagljeni osmeh žene sa velikim životnim iskustvom.

— Zajedno ćemo izvesti celu stvar — prošaptala je. — Ti i ja... mi odgovaramo jedno drugom.

Prišli su kući. Šejla priskoči vratima i otvori ih. Držala je revolver u ruci i jedina osoba u malom predvorju ispusti tihi uzvik.

Bila je to korpulentna žena u duboko izrezanoj haljini. Obrazi su joj bili narumenjeni, a u visoko dignutoj crnoj kosi stajala je perjanica.

Šejn se osmehnu kad je vide, uporedivši je u mislima sa šarenim papagajem.

Debela dama nije ništa primetila.

Njen pogled bio je uperen u Šejlu.

— Šta... šta...

Samo je to izustila. Zatim se uhvati za pult iza kojeg je stajala a na licu su joj se smenjivali bledilo i purpurno crvenilo.

Šejla joj priđe. Prisloni joj cev revolvera u trbuh utegnuto u korzet.

— Sada ćete biti sasvim tihi, Sali Vinston! — prosikta crvenokosa Šejnova pratilica. — Možete, naravno, i da viknete, ali u tom slučaju...

Iznenada je držala nož u levoj ruci. Osmehujući se, podigla ga je i dodirnula njegovim vrhom vrat Sali Vinston.

— ... U tom slučaju ostaćeš bez glasa, Sali — Šejlin smeh bio je okrutan. — Ti sigurno znaš u kakvoj situaciji se ovde nalazimo. Ili moram to da ti potanko objasnim?

Debela Sali drhtala je kao prut.

— Znam... prevalila je preko usana.

Njene reči su se jedva razumele. Strah joj je stegao grlo.

— U kojoj sobi je Alinger?

— On je sa Šaron — odvrati Sali uplašeno. — To je prava soba s leve strane na gornjem spratu.

— A ostale devojke? Imaju li i one posetu?

— Da, sve su danas zaposlene.

— Koliko muškaraca?

— Zar vam to nije jasno, leđi?

— Imena! — prosikta Šejla. — Hoću da čujem imena.

Debela vlasnica bordela uzdahne.

— Slim Perkins... Luk Nadžent... Henk Obojrn... Landri... — nabrajala je. — Jeste li zadovoljni, leđi?

— Ako nam budeš pomagala, biću sasvim zadovoljna, Sali — odvrati Šejla.

— Šta treba da uradim, misis Kaster?

Debela žena ili je bila jako uplašena ili se bar pravila.

Šejla se odmaknu korak nazad.

— Ako ne budeš pravila galamu, ništa ti se neće desiti. Mister Šejn i ja treba samo da obavimo jedan posao. Ti i tvoje devojke niste u pitanju. I sve ćete dobiti svoj novac... Razumemo li se, Sali?

Debela žena klimnu snažno glavom i zagrcnu se. Imala je velikih muža da se smiri i uspostavi kontrolu nad samom sobom. Ovo ju je potpuno izbacilo iz koloseka.

Zapadnjak je jednim pogledom utvrdio da ova žena ne predstavlja više za Šejlu i njega nikakvu opasnost.

On joj kimne glavom.

— Sedite samo! — reče prijazno. — I jednostavno čekajte dok mi obavimo posao.

Žena se sroza u stolicu iza pulta i poče tupo da zuri pred sebe.

Bila je sasvim na kraju svojih snaga.

Nastala je jedna od onih šašavih situacija kroz koje je Šejn mnogo puta prolazio.

Sada se moralo ići do kraja.

Šejla još jednom uperi revolver u vlasnicu bordela.

— Ti znaš situaciju, Sali — opomenula je. — Ako pokušaš da upozoriš muškarce, gotova si. Ja ću te srediti.

Debela žena je samo klimala glavom i uzdisala. Za nju je ovo sve bila neka teška mora.

— Neću ništa preduzeti, misis Kaster. Kunem se...

Šejla i Šejn popeše se uz stepenice. Čuli su da je Sali još nešto rekla, ali više nisu obraćali pažnju na nju. Na gornjem spratu protezao se prigušeno osvetljen hodnik a sa svake strane bila su petora vrata koja su vodila u odvojene prostorije.

Bešumno su se privukli prvim vratima sa leve strane.

Stajali su i slušali grleni smeh.

Šejn pritisnu kvaku, koja odmah popusti.

Trenutak docnije upali su u sobu.

Bila je slabo osvetljena crvenom lampom. Šejn je jednim pogledom shvatio celu situaciju.

Video je kredenac, mali okrugli sto, dve stoličice, šarene tapete i... prirodno krevet sa dve osobe koje su se po njemu valjale. Alinger je gukao:

— Hoćeš li još sto dolara, draga? Biću tako dobar prema tebi da me celog svog života nećeš zaboraviti.

Šejn priđe krevetu i njegova senka pade po oboma.

Tek sada ga je Alinger primetio. Devojka, međutim, još nije obraćala pažnju šta se oko nje događa. Trgla se tek kad joj je zapadnjak položio ruku na rame.

Za oboje delovao je kao hladan tuš.

Devojka se otkotrlja u stranu i otvori usta da krikne. Ali Šejla je već bila kraj nje i prekrila joj levom šakom usta. U drugoj je držala revolver, koji je uperila devojci u čelo.

— Tišina, vas dvoje — rekla je.

Alinger, naviknut da ga uvek vide ulickanog posmatrao je nelagodno sam sebe. Drhtao je celim telom i tražio vazduh kao riba na suvom.

Onda se iznenada uspravi, pa skoči. Bio je to napad iz očajanja. Izgleda da je shvatio da je izgubljen i zato je tako divlje navalio.

Zapadnjak ga jednom kratko udari slobodnom levicom. To nije bio naročito jak udarac, ali Alinger odmah klone nazad na krevet. On pokri obema rukama lice, očekujući sledeći udarac.

Šejn se prezrivo osmehnu.

— Prokleta kukavice! — odseče. — Misliš li možda da mi je stalo do tvog života? Došao sam samo po ono što mi duguješ. Gde je novac?

Alinger polako spusti ruke. Oči su gledale pridošlicu u paničnom strahu.

— Novac! — insistirao je Šejn. — Ili ću te ubiti, Alinger.

— Ja... ja nemam više sve — stenjao je gradonačelnik. — Mi smo ga podelili.

— Onda vadi svoj deo.

Alinger je i dalje drhtao celim telom.

— Mogu li da ustanem? — upita. — Nećete mi učiniti ništa nažao, mister Šejn?

— Hajde već! — progundā zapadnjak i koraknu unazad.

Alinger ustade stenjući. Usne su mu pukle od Šejnovog udarca. On se otetura ka stolici na kojoj je bilo njegovo odeo. Drhtavim rukama uze kaput i iz unutrašnjeg džepa izvuče smotuljak novčanica.

— Petnaest hiljada — procedi uplašeno. — Stenli Gontarek je dobio dvadeset hiljada. Zbog toga će se on kao maršal odreći dela od nagrade za vas.

— Daj ovamo! — naredi Šejn i Alinger mu pride kao dobro dresirani pas.

Zapadnjak stavi smotuljak novčanica u džep svoje kožne jakne. Istovremeno je osećao kako mu taj novac više ne pripada.

— Lezi! — naredio je.

— Na stomak, čoveče! I ruke na leđa!

Alinger je sve izvršavao bez pogovora. Za manje od dva minuta bio je vezan i sa zapušenim ustima.

Položaj u kome je ležao izazivao je smeh.

Šejla pokaza na devojkju.

— Šta ćemo s njom, Šejn?

— Ona mora s nama! — odvrati ovaj. — Ona će nas voditi po sobama gde se Alingerovi pajtaši zabavljaju... Ti ćeš slušati, bebi, zar ne?

Devojka panično kimnu glavom i proguta pljuvačku.

Šejla je povede ispred sebe.

Trenutak docnije stajali su kod sledećih vrata. Čuli su iza vrata isti šum.

Munjevito su ušli.

Opet je iznenađenje bilo savršeno.

Šejn nije imao mnogo muke da dođe do svojih dolara.

Posle dobrih pola sata bili su i sa poslednjom bitangom gotovi. I Šejn je ponovo imao svoj novac. Svoj?

U pet posećenih soba ležali su u svakoj po jedan vezani muškarac, a pet devojaka pojavilo se dole kod Sali kao jato uplašanih kokošaka.

— Uzeću sada naše konje — reče Šejn. — Za to vreme pazi na dame, Šejla.

Misis Kaster samo kimne glavom i zapadnjak iščeze. U gradu je još bilo mirno.

Dok je išao prema štali, zapadnjak je mislio o svom sledećem koraku.

Najbolje bi bilo kad bi, kao što je planirao, otišao u Kanadu. A to će morati brzo da izvede. Ovde će za tren oka crveti od agenata Vels Fargoa i onda više ni trenutka neće biti siguran za svoj život.

A možda mu više proboj na sever i nije moguć. Vels Fargo ume da organizuje lov na čoveka.

Znao je to po svojim pređašnjim iskustvima. Nisu ga prvi put lovili. Kompanije je imala ceo aparat, rasprostrtu mrežu agenata i sve moguće veze koje su nevidljivo prekrivale zemlju.

I sada bi on za dva dana mirno stigao do Kanade da se nije umešao u pakao Rokforda.

U štali je gorela čađava svetiljka.

Začuo je pritajeni smeh jednog čoveka. Poznao je taj glas. Iz tame se pojavi starac Džek Mek Kilen.

Kao slučajno držao je „sačmaricu” u ruci.

— Znao sam da ćeš se izvući, Šejn — reče veselo. — Takvog kao što si ti ne može niko da zadrži. Ili bar jako teško. Tebe bi trebalo zazidati u nekom podrumu bez prozora. A vrata bi morala biti od najboljeg čelika... Jesi li Alingera i ostale u međuvremenu šćepao? Imaš li ponovo svoj novac?

Šejn je gledao u dvostruku cev stare parkerice. Oroz je bio zategnut.

— Čemu se ti od toga nadaš? — upita zapadnjak.

Džek Mek Kilen se nesigurno nasmeši.

— Ničemu velikom, Šejn. Hoću samo da ti kažem da sam ja jedan siromašan čovek, koji je imao i lepše dane u životu. Danas mi je mnogo gore. Ova štala mi ne pripada. Sve je to Alingerovo vlasništvo. Ja sam samo njegov nameštenik. Pre nekoliko godina me je izigrao i tako me pritisnuo uza zid da mi nije ostao drugi izlaz nego da prodam. On je celu štalu sa konjima i zgradom za stanovanje dobio za komad hleba sa puterom. Bio sam pod pritiskom, Šejn. Ali to je suviše duga priča da bi ti je celu ispričao... Shvataš li šta mislim, Šejn?

Zapadnjak mirno kimne glavom.

— Razumem, Mek Kilen. Ti sada vidiš šansu, zar ne? Hteo bi da povратиš ono što su ti ukrali. I ja treba da ti pomognem.

— Ja ću se revanširati — reče stari. — Čoveku kao što si ti uvek je potrebna pomoć. Ja sam to znao i ranije.

Zapadnjak se i protiv svoje volje nasmeši. Dirnula ga je sudbina starog štalara.

On nije mogao da mu učini zlo.

Stari je imao pravo na svoju pravdu. Ali nju nije mogao isterati kod suda.

Sem toga, za čoveka u Zapadnjakovom položaju da ima saveznika. Naročito ove noći.

A ako ništa ne učini za Mek Kilena, imaće jednog protivnika više na vratu. To je ipak bilo suviše.

— U redu, Mek Kilen. Koliko ti je potrebno?

Još uvek je stari držao uperenu sačmaru.

— Dvadeset hiljada — reče suvo.

Šejnu zastade reč u grlu.

— Hej! — procedi ipak došavši k sebi. — Ti si pravi đavo, Mek Kilen!

Starac se zadovoljno cerio.

— To je realan posao — progundā. — Ti si time još izvanredno dobro prošao. Mogao sam te i ustreliti i to ne bi bilo za tebe naročito korisno.

— Pitam se zašto nisi tražio sve.

— Životna mudrost, Šejn. Čovek mora da sebi odredi granicu do koje sme da ide. Stvari ne treba terati do kraja... Je li sada sve u redu?

Zapadnjak kimne glavom.

Slobodnom desnom rukom izvadi smotuljak novčanica iz džepa, dok je štalar svaki njegov pokret sa nevericom pratio.

U levoj ruci je držao „vinčesterku“, koju je naslonio na zid.

Polako je odbrojao dvadeset hiljada dolara.

— S tim smo kvit — reče. — Sada osedlaj i pripremi dva konja. Za pola sata biću ponovo ovde. Zajedno sa Šejlom. Kaster. Nadam se da nećeš opet izmisliti nešto.

— Zar sam lud? — promrmlja stari i dolari iščezoše ispod njegove iznošene košulje. On skloni sačmaru. — Ja sam ti već rekao da znam svoju granicu. Ali hoću da ti pred put dam još jedan dobar savet. Čuvaj se dobro od one žene.

Zapadnjak načulji uši.

Upozorenje je zvučalo kao istinito.

— Kako to treba da shvatim, Mek Kilen?

Stari se počea po zatiljku.

— Ja sam ranije mnogo oko tumarao — reče. — I mnogo sam video u svom životu... A danas čujem dosta od ljudi koji mi poveravaju svoje brige. Ponekad dođu i poznanici iz starih dana. Pre dva dana, na primer, bio je ovde izvesni Longfelou. Sigurno si to ime pročitao na poternicama.

— Jesam.

— Longfelou je izuzetno izdržljiv jahač na duge pruge. I on je više zvezdonosaca poslao u pakao, kada su hteli da mu zavrnu šiju. On baš nije nežan, taj Longfelou i čovek ne bi rekao da može od nečeg da se uplaši. I kada je, kao što rekoh, pre dva dana došao, video je na drugoj strani ulice

Šejlu Kaster. Čuo sam ga kako psuje, i nešto kasnije uzeo je od mene svežeg konja. Onda je iščezao, Šejn. Kroz zadnja vrata štale nastao je, digavši za sobom oblak prašine. Neustrašivi Tom Longfelou zbrisao je pred jednom ženom. Možeš li to da shvatiš, Šejn?

— Jesi li siguran da je ispario pred njom?

— Možeš mi to verovati. I ja sam ti to ispričao jer si u mojim očima mornak na svom mestu. Sa Šejlom Kaster nešto nije u redu. U stvari mnogo toga nije u redu. Čak verujem da ni njeno ime nije pravo. Čuvaj je se, amigo. Pamet u glavu.

Šejn se okrete ka vratima i uze „vinčesterku” ponovo u ruke. Preko ramena odvrati:

— Požuri se, stari. I potraži dva najbolja konja!

— Bićete oboje zadovoljni — promunla Mek Kilen.

4.

Izjahali su iz grada na sever, a iza njih je vladao mir.

Šejn je prijateljski porazgovarao sa Sali Vinston i njenim devojkama i dao im toliko novca da su potpuno bile zadovoljne.

Dogovoreno je da će devojke u „kući sreće” čekati toliko dugo dok Šejn i Šejla ne steknu dobro rastojanje od svojih gonilaca.

Stari Džes Mek Kilen ležao je vezan u svojoj štali. On je sam tako želeo da ne bi morao da daje nikakva objašnjenja zašto su ovo dvoje tako neprimaćeni iščezli.

Jasno je da je stari lisac pre toga dobro sakrio svoj novac, koji je dobio od Šejna.

Šejn je to ispričao ženi kada su ostavili za sobom prva tri kilometra.

Ona ljutito uzviknu:

— Jesi li ti pri sebi, Šejn. Kako si mogao da mu daš toliki novac? Trebalo je staroj bitangi da pokažeš zube!

— Ja sam s njim sklopio pogođbu — osmehne se zapanjak. — Nije moj način da kršim obećano.

— Ti si budala, Šejn! — vrisnula je. — Najrađe bih se iz mesta okrenula i još jednom posetila starog davola.

Šejn je, ne uzbuđujući se, jahao dalje.

— Što se mene tiče, možeš to da uradiš — odvrati suvo. — Ja te ne zadržavam, bebi.

U međuvremenu je ona bila malo zategla uzde konju, pa je pohitala da stigne zapadnjaka.

— Koliko još imaš? — raspitivala se.

— Otprilike pedeset hiljada — promrmlja, sležući ramenima.

— Ne više?

— Pa i ti imaš još jedan svežanj u svojim pantalonama. I to nije mnogo manje.

Jašući, otkopča ona široki kožni pojas i izvadi novac iz „levis“ pantalona.

Brzim pokretima prebrojala je novčanice. Usne su joj se micale dok je izračunavala sumu.

Tačno šesnaest hiljada trista pedeset dolara — reče i glas joj je zvučao razočarano. — Zajedno s tvojim novcem i onim što si bacio štalaru u ralje čini to osamdeset šest hiljada. A imao si sto hiljada, kao što si mi sam ispričao. Znači da si proćerdao više od trideset hiljada dolara.

— Pa šta?

— To je bezumno, Šejn. Tako nešto se ne radi.

— Zašto ne?

Ona se uhvati za glavu i glas joj zazvuča očajnički.

— Zar si zaista toliko glup? Ili se samo takvim praviš?

Šejn slegne ramenima. On se zadovoljno isceri.

— Ne razumem zašto se toliko jedeš. To je ipak moj novac, bebi.

On ispruži desnu ruku, kao da hoće da zgrabi dolare koje je Šejla držala u ruci.

— To je moj novac! — hukne ona.

— Ja tako ne mislim — osmehne se zapadnjak.

— Mi smo se kladili. Ako Alinger i ostali nisu u bordelu ti si pobednik, i obrnuto. Zar se ne sećaš, Šejn?

Sećao se.

— U pravu si — reče.

— I sad ti je žao?

— Otkud ti to?

— Razmišljala sam. Ti uopšte nisi poslovan čovek. Tebi može svako i poslednji cent iz džepa da izvuče, samo ako se potrudi. To je glupo od tebe, Šejn.

— Ti možeš da ga tražiš — reče on podrugljivo.

Ona zavrte glavom.

— Ja nisam zainteresovana za tvoje dolare — odvratila prezirivo. — Ne ličim sebi na drumskog razbojnika.

— Sada govoriš kao prava dama.

— Ja to i jesam. Takođe.

Rekla je to sa takvom samouverenošću da se on iznenadio. Nije zvučalo kao da želi samo to da podcrti.

— Kako treba to da razumem? — upita zapadnjak i osmotri je sa strane.

Njen profil na mesečini lepo se ocrtavao. Prav nos i ćoš-kasta brada odavali su energiju i čvrstinu.

Gledala je pred sebe kao da ne primećuje njegov pogled. — Imam bogatog oca — reče, gledajući i dalje pravo. — Imao je veliki ranč dole, u Vajomingu. I ja sam njegova jedina kćerka. Jednog dana ću sve naslediti.

— Onda ne razumem zašto se vučeš okolo sa revolverašem. Mogla bi da živiš mnogo bolje.

— Tačno — odvratila Šejla. — Mogla bih da živim mnogo bolje. Ali ja neću, shvataš li? Volela sam Bila kao sopstveni život. Sa mojim ocem se, međutim, nisam slagala. Naročito je u poslednje vreme bivao sve gori. Kada se po drugi put oženio nisam više mogla da izdržim. Mrzela sam tu ženu, koju je doveo na ranč. Jednog dana bio mi je pun nos. Onda sam se vezala sa Bilom Kasterom. Ja i sada čvrsto verujem da smo mogli biti beskrajno srećni. A sada je Bil mrtav.

Pri kraju joj se glas utišao.

Zapadnjak začu pritajeno jecanje i onda vide kako žena trlja oči.

To nije izgledalo glumljeno.

Lepa žena je pokazivala pravu vernost prema svom mužu.

Onda se ona trže.

— Šta ćeš sada, Šejn? — upita ga. — Zašto jašemo na sever?

— To je sasvim jednostavno. Želeo bih da se za izvesno vreme izgubim iz Država. Ti znaš da za mnom sada jure kao đavoli.

— A ja bih htela na jug — primeti ona gorko. — Htela bih nazad, kući, Šejn. U Vajoming...

— Ja te ne zadržavam.

Ona okrenu glavu ka njemu.

— Zašto ne dođeš sa mnom? — upita ga odjednom. — Sama nikad neću stići tamo. Potreban mi je jedan odvažan muškarac uz mene. Ceo put ću morati provesti u sedlu. Ni u jednom gradu se ne smem pojaviti, jer će me od danas tražiti na sve strane... Razumeš...

Nije joj odmah odgovorio. Žena je bila u pravu i on je shvatio njene reči.

Ipak joj je bio nešto dužan. Učinila je za njega toliko stvari. Čak ga je spasla i iz zatvora.

I zaista nije imala kuda da se okrene. Loviće je isto kao i Šejna. Izvešće je pred sud i osuditi, ako je neko ne zaštititi.

— Shvatam te — progovori zapadnjak najzad saosećajno. — Prirodno je da misliš na svoju sigurnost... Ali ja...

Nastojala je da bude hrabra.

Ali bilo joj je teško.

Suze joj ponovo linuše niz lice.

Ipak Šejn nije bio u stanju sve da joj poveruje.

Pomislio je na priču koju mu je štalar rekao. Neke istine je u njoj sigurno bilo.

— Pomoći ću ti, Šejla — reče. — Ali ne sada. Bilo bi ludost za nas oboje da odmah jašemo za Vajoming. Ljudi će nam se veoma brzo naći na tragu. Agenti Vels Fargoa znaju sve trikove. I mogu da dođu na pomisao koja normalnom čoveku nikada ne bi pala na pamet. Neće oklevati da pronadu gde si. Iščeprkaće kojom se devojkom oženio Bil Kaster i onda će imati pravi trag. Paziće na ranč tvoga oca i kad te tamo šćepaju tvoj otac ti više neće moći pomoći... Kako je zapravo tvoje devojačko prezime?

— Preskot — odvrati žena polako. — Moj otac je veoma poznat čovek u Vajomingu. Možda si već negde ranije čuo njegovo ime. Možeš biti uveren da ćemo kod njega biti u sigurnosti. O tome će se moj otac pobrinuti.

— U svakom slučaju ću prvo jahati dalje na sever — promrmlja zapadnjak. — U Kanadi imam nekoliko dobrih poznanika. Tamo se možemo zadržati izvesno vreme. Sačekaćemo dok celu priču pokrije trava. Posle nekoliko nedelja više

neće biti opasno... Ili ti imaš nekog posebnog razloga da se vratiš ocu?

Ona kimne glavom.

— Bojim se, Šejn. Zbog toga hoću da se vratim. Meni je jasno da sam izabrala pogrešan put.

— To ti najbolje znaš — odvratila je Šejn staloženo. — Po meni možeš da se okreneš i da odeš na jug. Ja u svakom slučaju neću menjati svoj plan. Ja idem gore, za Manitobu.

Čutala je i zamišljeno gledala pred sebe.

Posle izvesnog vremena ona blago uzdahne i kimne glavom.

— Mislim da si u pravu, Šejn — reče. — Sem toga, ništa mi drugo i ne preostaje nego da se držim tebe... Osim toga, imam osećaj da ćeš mi ti doneti sreću.

Zapadnjak se namršti.

— Ja u to baš ne bih bio siguran. — Mnogim ljudima sam doneo još više nevolja.

— Ali meni ćeš doneti sreću — insistirala je Šejla. — Čovek samo mora u to čvrsto da veruje, dragi moj. Ja sam već srećna kad pomislim na vreme koje ćemo zajedno provoditi u Vajomingu.

Slušao je zvuk njenog glasa.

Ipak nešto sa njom nije bilo u redu.

Da li se to čuo neki podrugljivi ili pakostan ton u njenom glasu? Ili je svojim rečima htela da napravi aluziju da misli da ga veže zauvek?

Neki loš osećaj prostrujao je Šejnom.

— Da samo još nešto razjasnimo — otkri on svoje misli. — Ja nisam pravi čovek za ženidbu. Ne želim da ti dozvolim da gajiš lažne nade.

Ona se bolno osmehne.

— Šteta — promrmljala je. — Jer ja sam se u međuvremenu već tome ponadala. Snovi o budućnosti... Ipak, pošteno je od tebe što si mi već sada rekao istinu. U svakom slučaju je bolje tako.

Onda su oboje začutili i potonuli svako u svoje misli.

I opet je zapadnjak mislio na štalareve reči. Stari sigurno nije fantazirao. Ljudi kao on vide mnogo i čuju mnogo, a taj Džes Mek Kilen je bio posebno promućuran tip.

Neki udaljeni šum trže Šejna iz njegovih misli.

On odmah zaustavi svog crnog konja, a i Šejla stade.

Nalazili su se u dolini između blagih obronaka gusto obraslih šumom. Mesečina je sijala. U njihovoj blizini žuborio je potok. Oba konja su njušila vazduh.

— Šta je? — upita Šejla.

Šejn pokaza prema severu.

— Ne čuješ?

Šum je postao jači. Kroz tišinu noći jasno se čuo.

Topot kopita po stenovitoj podlozi.

U severnom delu doline nije više bilo meke trave i zato je Šejn bio u prednosti. On je mogao da ranije primeti približavanje jahača nego što bi oni mogli da primete Šejlu i nje-ga.

Žena kimnu glavom i izvuče „vinčesterku” iz futrole.

— Dođi! — pozva je Šejn i skrenu konja udesno ka ivici doline.

Travnati ćilim je prigušivao topot kopita. Uskoro su zapadnjak i njegova pratilja iščezli između visokih jela i omorika i sjahali.

Ovde je bilo tako mračno da jedno drugo nisu videli. Samo po micanju siluete zapadnjak je zaključio da žena drži svog konja za oglav i rukom ga gladi i umiruje.

Ona se dobro snalazila u neugodnim situacijama i zapadnjak je to registrovao u svom mozgu.

Dobro odgojena kćerka jednog bogatog čoveka držala se u takvim prilikama kao u divljini odrasla vučica.

I to nije išlo zajedno.

Bilo je to suviše protivrečno.

Šejn je bio siguran da, što se tiče Šejle, može očekivati još mnoga iznenađenja. I odlučio je da pomno pazi.

Šada su se pojavili jahači. Dva muškarca, koji su se na mesečini jasno razaznavali.

Jedan je nosio šerifsku zvezdu na tamnoj jakni. Za skrivenog strelca ta svetla mrlja bila bi provoklasna meta. Kugla bi ga pogodila tačno u srce.

Jahači su se polako približavali.

Iznenada se trgoše i zategoše uzde.

Razlog za to bio je jasan. Otkrili su tragove u mekoj travi. To je bio najbolji znak da se radi o dva iskusna borca.

Pre nego što su još nešto uspeli da shvate iskočio je zapadnjak iz tame pod drvećem. Još u pokretu, podigao je „vin-

česterku" i ispalio metak. Kugla je prosvirala tik iznad glava zvezdonosaca.

Obojica su sedeli kao okamenjeni na svojim konjima.

Sada i Šejla izađe iz tame na mesečinu. I ona je svoju „vinčesterku" držala spremnu za paljbu.

— Šta to treba da znači? — povika zvezdonosac. — Je li to prepad?

— Prvo siđite sa vaših životinja — naredi Šejn. — Ostalo ću vam objasniti docnije.

Obojica se zablenuše u zapadnjaka.

Onda čovek sa zvezdom sleže ramenima i kimnu glavom.

— Uradimo kako kaže, Sem. U ovom trenutku to je najbolje.

Sjahali su i krenuli polako i mirno kao da je to obična stvar. Bili su iskusni ljudi i znali su dobro pravila igre.

Ali obojica su tražili šansu. Njihovi opasači još su bili stegnuti i to je mnogo značilo. Šejn je to znao. Samo mala njegova nepažnja i obojica bi munjevito povukli, stavljajući sve na jednu kartu.

— Čujte, mister — javi se zvezdonosac. — Ja sam oblasni šerif Martin Rajan iz Fergas Velsa. Mogu li konačno da saznam šta sve ovo treba da znači?

— Hej, Martine! — povika njegov pratilac. — Poješću svoj šešir ako ovo nije čovek zbog kojeg putujemo. To je Šejn, koji bi trebalo da je zatvoren u Rokfordu.

Zapadnjak kimnu glavom i osmehne se.

— Potpuno tačno — reče. — Džentlmeni iz Rokforda bili su tako dobri da me puste da pobeegnem.

Predstavnici zakona se zgledaše. Nekoliko trenutaka kasnije šerif ponovo diže pogled ka zapadnjaku.

— Nemate nikakve šanse, Šejn. Tako se nikada nećete probiti. Kratko rečeno, na vašem putu nalazi se više od sto ljudi.

— Ne mari — odvrati zapadnjak nemarno. Kada budem u Manitobi mogu svi da me poljube u lakat. A tamo ću biti pre nego što me ta horda dostigne... A sad se raspasite, momci!

Kiselih lica otkopčаше šerif i njegov pratilac opasače i njihovo oružje pade u travu.

— Šejla! — pozva zapadnjak.

Žena priđe sa strane i saže se da pokupi oružje.

U tom trenutku šerif i njegov pratilac poverovaoše da imaju šansu.

Kao po prečutnoj komandi urliknuše i ustremiše se na crvenokosu ženu.

Ali pravili su račun bez krčmara. To jest, bez Šejle.

Žena je ponovo tako brzo reagovala, kao da ih je unapred pročitala.

Ona se baci u stranu i obojica napadača poleteše u prazno.

Prizemljili su se pravo pred zapadnjakove noge. Besni što im se napad izjalovio, napadoše Šejna kao divlje životinje.

— Pucaj, Šejn! — odjeknu Šejlin glas. — Pobij ih, proklete kučkine sinove!

To su bile reči koje se dosta retko čuju od žena. Šejn ih je u podsvesti registrovao, ali se sada morao koncentrisati na napadače.

Jasno je da je mogao da puca i ništa lakše ne bi bilo od toga.

Ali to nije bio njegov način.

Obojica su bili nenaoružani, a Šejn još nikada u svom životu nije pucao na nenaoružanog čoveka.

Obojici je trebalo pružiti njihovu šansu.

Zapadnjak jednostavno odbaci „vinčesterku” unazad i podiže pesnice.

Galameći, pojuriše Rajan i njegov pratilac napred. Njihove pesnice opisivale su opasne krugove.

Bili su tvrdi, isprobani borci. To je Šejn brzo uvideo. Nisu, takođe, bili podmukli i borili su se fer.

Borba se vodila sa promenljivom srećom. Onda je šerif dobio pun zapadnjakov udarac u vrh brade, pa je pao na kolena. Ali u tom trenutku skočio je drugi napadač Šejnu za vrat i odjednom zapadnjak više nije mogao da dođe do vazduha.

Osećao je takođe da kolena pod njim popuštaju i da mu se približava travnato tle. Pred očima mu se pojavila izmaglica i kao iz daljine čuo je glas šerifovog pratioca:

— Vels Fargo je suviše dugo čekao. Samo se podigni, ti, kosmati majmune! Ja sam Sem Holden iz Vels Fargoa. Dobićeš svoju šansu. I kada s tobom završim preuzeću posao od Sidni Blada... Hajde, Šejn, diži se! Biću isto toliko fer prema tebi, kao što si ti bio prema nama!

Istovremeno kad i zapadnjak, bio je i šerif ponovo spreman za borbu, ali Sem Holden povika:

— Skloni se, Martine! To ću obaviti ja sam!

U tome se, međutim, preračunao.

U međuvremenu zapadnjaku se povratila snaga i pogled mu se izbistrio.

Fintirao je levom, blokirao desnom Holdenov munjeviti napad, trgao se unazad, a onda iznenada ponovo napred i pogodio Holdena tačno u bradu.

Opazio je kako su oči agenta Vels Fargoa postale staklaste. Ipak je ponovo krenuo napred i zamahnuo.

Bio je bez sumnje sjajan borac i Šejn je znao da će sa obojicom okončati kad savlada Holdena. Pogodio je ponovo agenta Vels Fargoa u bradu i to je bio udarac koji će, po zapadnjakovoj proceni poslati ovog bar za petnaest-dvadeset minuta u carstvo snova.

Holden pade kao munjom pogođen.

U istom trenutku prasnu pucanj.

Šejn začu tupi pad i otegnut krik.

On se osvrte i vide ispruženog šerifa Rajana.

Tri koraka iza njega stajala je crvenokosa žena i revolver joj se pušio u ruci.

— Jesi li poludela? — uzviknu Šejn gnevno i pritrča oborenim šerifu.

Njene oči su sevale.

— Morala sam! — odvrtila je uzbuđeno. — Hteo je da te smakne s loda. Samo ga dobro pogledaj! Još uvek ima svoj kolt uz sebe.

Šerif Martin Rajan je zaista držao revolver u ispruženoj ruci.

Ali nije izgledalo da je imao nameru da puca. Kažiprst mu nije ležao na okidaču, niti palac na orozu.

Šejnu se pre činilo da je Rajan hteo da stavi svoj kolt u futrolu.

Sada je tu ležao.

I bio je mrtav.

Na njegovom licu video se izraz bezgraničnog čuđenja.

Sa kuglom iz Šejlinog revolvera sigurno nije računao.

Zapadnjak baci pogled na Sema Holdena, koji je još ležao u nesvesti.

Žena je stajala tu i još uvek držala revolver u ruci. Izgledalo je kao da namerava da i agenta Vels Fargoa pošalje u večna lovišta.

Šejn se saže i uze svoju „vinčesterku” iz trave. Kao slučajno uperio je cev svoga oružja u Šejlu.

Žena, međutim, svoje uperi u onesvešćenog Holdena.

— Smaknuću i njega! — prosikta.

Šejn je repetirao.

— Učini to pa ćeš i ti biti smaknuta — reče hladno.

Šejla se trže.

— Ti bi to zaista učinio, Šejn? — upita uzbuđeno.

On samo kimnu glavom.

On nije bio prijatelj Vels Fargoa. Ta kompanija mu je godinama bila najljući neprijatelj. Želeli su njegovu glavu.

Ali ovo jednostavno nije išlo.

Mogli su zapadnjaka zvati ovako ili onako. Ali ga niko nije mogao nazvati ubicom. Služio se trikovima, ali je pružao i protivniku jednake šanse. Uvek je bio fer.

Pogledao je ponovo ženu.

U njenim očima bilo je nečeg ubilačkog.

Ličila je na grabljivicu.

I protiv svoje volje ponovo je došao na reči starog štalara. Pomislio je kako onih dvadeset hiljada dolara uopšte nisu bili promašena investicija.

— Spusti oružje! — naredi.

— Šejn, ti...

— Rekao sam ti da spustiš gvožđe.

U njemu je kipelo. Bilo mu je dosta te đavolske žene.

— Zar bi ti zaista u mene pucao? — Njen zvonak glas je podrhtavao. — Zar bi mogao da se boriš protiv jedne žene? Pripadaš li toj vrsti muškaraca, Šejn?

On još malo podiže oružje, tako da je sada cev bila upearena tačno u njeno čelo.

Znala je šta to znači.

Uzdahnuvši, ispustila je revolver iz ruke.

— I sada? — upitala je nesigurno.

— Ja jašem — rekao je hladno.

Bila je zapanjena.

— Hoćeš samu da me ovde ostaviš?

— Radi što god ti je volja, bebi. Meni te je, u svakom slučaju, dosta. Mi se od sada razilazimo.

On priđe konju, ne udostojivši ženu nijednog pogleda.
Onda se vinu u sedlo i pojaha lagano.

Kada je bio u istoj ravni sa Šejlom, stade malo i ozbiljno je pogleda.

— Šta ćeš sada raditi, to je tvoja stvar — reče. — Ali te upozoravam! Nemoj nikako da ponovo dođeš na pomisao da ustreliš čoveka Vels Fargoa. To bi bila tvoja smrtna presuda.

On mamuznu konja i krenu dalje. Uskoro ga proguta noć. Želeo je što dalje odatle. Na sever.

Ispunio ga je strašan gnev. Gnev na ženu.

— Beštija! — zareža.

*

U istom trenutku vinu se i Šejla Kaster na svoga konja. Baci pogled na Holdena koji se upravo budio iz nesvestice.

Čovek sede i unezverenih očiju zagleda se u Šejlu.

— Šta... — šta se dogodilo, leđi?

— Šejn vas je preradio, mister — odvrati žena nemarno.
— I odmah zatim ustrelio je šerifa.

— Šerifa? — promuca Holden sa nevericom. — Nebesa! To ne može biti istina!

Šejla pokaza rukom na mrtvaca.

— Uverite se sami, Holden. Šerif je mrtav.

Agent Vels Fargoa pogleda u tom pravcu. On protrlja oči i zavrte glavom.

— To će ga odvesti na vešala! — prosikće. — Sada neće biti više nikakve milosti za pasjeg sina! Gde je on, leđi? Je li još u blizini?

Šejla zavrte glavom.

— Hoće da se prebaci u Kanadu — povika. — Morate ga uhvatiti još dok ne stigne donde!

Holdenu još nije sve bilo jasno.

— Zašto nije vas poveo, leđi? — upita još uvek s napomom. — Zar niste s njim u prijateljstvu?

Ona se gorko nasmeja.

— U prijateljstvu, mister Holden?... Da, to sam i ja mi-

slila. Prokleti kućkin sin je i mene obmanuo. I sama sam nasela njegovim trikovima. I vas je hteo da ustrelji, mister Holden. Ja sam ga od toga odvratila. Kad bi to uradio, ja bih ga poslala u pakao.

— Trebalo je to da uradite! — progundā Holden.

Ona se tužno osmehne. U očima joj se odjednom pojaviše suze.

— Htela sam, mister Holden — prošaptala je. — Ali nisam mogla. Ja još nikada u svom životu nisam pucala u čoveka. Još nikad, mister Holden.

Gledao ju je sa puno saosećanja.

— Šta ćete sada da radite, madam? Mogu li vam nekako pomoći?

Pravila se kao da razmišlja.

Onda tužno zavrte glavom.

— To je vrlo lepo od vas, mister Holden — prošapta. — Ali neću da vas zadržavam. Jahaću sama. Vi imate dosta svojih briga.

Držao se obema rukama za glavu. Izgledalo je da ga još uvek jako boli.

— I kuda jašete, madam?

— Bilo kuda. Samo što dalje od ovog prokletog kraja.

Ona podiže ruku na pozdrav i krenu.

Sem Holden pratio ju je pogledom dok nije iščezla u noći.

Na njegovom licu pojavio se đavolski osmeh.

Polagano je ustao i prišao mrtvom šerifu. Stajao je neko vreme i gledao blede, mrtvo lice.

— Nećeš umreti neosvećen, Martine Rajan — promrmlja on. — Ta stvar će Šejnu slomiti vrat. Ne igra nikakvu ulogu što on nije tvoj ubica. On je ovde bio umešan u nešto što ga čini saodgovornim... Kad bi mogao da me čuješ, Martine Rajan, nadam se da bi se složio s mojim mišljenjem...

Topot kopita Šejlinog konja odjekivao je u noći.

Sem Holden položi šerifa na njegovog konja.

Sasvim blizu ogłosi se kojot.

— Beštija! — zareža Holden, ali nije mislio na životinju...

5.

Šejn je napredovao prema severu. Jahao je kroz šumovite doline, preko mnogih brežuljaka i kroz stenovite kanjone. Ali nije se držao pravog puta.

Znao je iz iskustva da ga gone. Ni u kom slučaju nije smeo da se uputi direktno. Njegovi progonitelji su izračunali na kojim tačkama može da se pojavi. Zbog toga je široko zaobilazio krajeve gde su ga neprijatelji očekivali.

Jahao je u cik-cak. Prelazio je potoke i reke i išao po stenovitim obroncima da za njim ne bi ostao trag.

Ponovo se uputio u pravcu juga. Onda je pojahao na istok i približio se Misisipiju. Činio je tako tri dana i stalno se približavao granici.

Četvrtog dana u šumovitom nepreglednom kraju i zaključio je da može da predahne.

Od gonilaca nije bilo ni traga ni glasa.

Da li je to bila istina?

Zar Vels Fargo tako brzo odustaje?

Sada su znali da je na putu za Kanadu. Morali su po svaku cenu da mu preseku put.

Dovoljno je dugo znao tu kompaniju. Ona nikada nije dizala ruke. Prvo se potpuno pritaje a onda ruknu kao vuci.

Tišina je činila zapadnjaka nepoverljivim.

Nije mogao da poveruje da odjednom ima toliko sreće. Pre je očekivao da će se na njega odjednom sručiti grom iz vedra neba.

Ono što je bilo iza njega predstavljalo je prošlost. Samo ponekad bi pomislio na ono što je doživio u Rokfordu.

Jednom je u daljini video kružni indijanski logor. Bili su to Čipeva Indijanci. Ali ovde na severu oni su bili prijateljski raspoloženi, za razliku od Komanča i Apača.

Ali zato su postojale druge opasnosti.

Odjednom mu se ukazala jedna dolina. Sasvim mala, sa obroncima obraslim četinarima.

U polutami, pod drvećem, opazio je zapadnjak malu farmu.

Nije bilo bogzna šta da se vidi. Nekoliko kokoši, goveda i ovaca. I par konja koji su pasli u koralu.

Miran izgled, ali Šejn se približavao sa oprežnošću iskusnog vuka.

Jedan muškarac je izišao iz kuće za stanovanje i išao preko malog dvorišta prema štali. U desnoj ruci nosio je vedro, a telo mu je bilo malo iskrivljeno u stranu, kao da je vukao nešto teško.

On nestade u štali. U senci kuće ležao je pas. Na plavom nebu pojavi se crna tačka, koja je postajala sve veca, a onda se kao strela sjuri. Kokoši potrčase, kokodačući, ali jedna od njih nije stigla na vreme u zaklon. Kobac je bio brži. On usmrtni svoju žrtvu u kratkoj, neravnoj borbi i polete ponovo sa kokoši u kandžama.

U kući se ništa nije pomaklo.

Čovek sa vedrom pojavi se iz štale i ponovo uđe u kuću. Samo po kreštanju kokoške morao je da primeti napad kopca, ali kao da nije bio zainteresovan.

Za Šejna to je ipak bila neobična farma.

Nijedan farmer ne bi dozvolio da pred njegovim očima grabljivica krađe njegove kokoši. Ti ljudi su itekako pazili na svoju imovinu. Život ovde bila je stalna borba i jedna kokoška predstavljala je vrednost na koju je čovek morao da računa.

Zašto je onaj farmer dole bio tako ravnodušan?

Nešto tamo nije bilo u redu.

A onda je saznao šta.

To uopšte nije bila uređena farma.

Čovek oštrog oka odmah bi uočio zapuštenost.

Ograda korala bila je polusrušena. Konji su bili neotimareni i loše uhranjeni. Štalski zid čitavu večnost nije bio okrećen. I nije bilo sočne trave, koja je bujala okolo.

Šejn je bio suviše daleko da bi zapazio i druge detalje. Ipak je i dalje sedeo nepomično u sedlu.

Kokoške su se ponovo rastrčale po dvorištu.

Šejn oseti kako mu krče creva.

Od prošle večeri ništa zapravo nije stavio u zube.

Pomislio je na sočno jelo. Na stek. Nekoliko prženih jaja. Ibrik vrele kafe.

Tako nešto tamo dole sigurno ima.

Htede da obode konja.

Ali odmah ponovo zateže uzde.

Malo udesno od mesta na kome je stajao začuo se topot kopita. Usamljeni jahač spuštao se nizbrdo prema farmi.

U početku ga Šejn nije mogao videti, jer je bio zaklonjen drvećem.

Onda se jahač pojavi iz šume na suncem obasjanom proplanku.

Zapadnjaku se ote psovka.

Poznao je jahača odmah.

Bila je to crvenokosa žena.

Šejla Kaster je ponovo bila u njegovoj blizini.

Da li je to slučajno? Ili ga je potajno pratila?

U Šejnovim očima mogao je to da bude samo slučaj. Samo iskusan izviđač ili indijanski tragač mogao ga je pratiti, a da ga on ne primeti.

Ta žena, verovao je Šejn, to nije bila u stanju.

Video je kako se približava farmi.

Zaustavila se pred kućom za stanovanje. Zastala je za trenutak, kao da nešto osluškuje.

Odjednom izađe muškarac kojeg je zapadnjak malopre video. Još dvojica pojaviše se iza njega.

Iz te udaljenosti on, naravno, nije mogao da čuje šta razgovaraju. Ali po izrazima lica moglo se mnogo zaključiti.

Muškarci su se smejali.

Izgledalo je kao da Šejla psuje.

Odjednom htela da okrene konja i da odjaše.

Ali muškarci su joj pobrkali račune.

Sve se odigralo vrlo brzo.

Jedan od tipova zavitla laso. Omča obavi Šejlu i steže se oko njenih grudi. Uže se zateže i skinu ženu sa konja.

Ona tresnu o zemlju. Mačjom elastičnošću, Šejla se odjednom osovi na noge. Htela je da skine sa sebe omču, ali su trojica muškaraca opet bili brži. Priđoše joj sa tri strane i ščepaše je.

Zapadnjak se zlobno osmehnu. Bilo mu je drago što će tu đavolicu neko propustiti kroz šake.

Obo je konja i pojahao između drveća, niz obronak, da bi se približio mestu događaja.

Posle nekoliko minuta prišao je dovoljno blizu da bi mogao da razazna i detalje. Rastojanje je iznosilo najviše dvesta koraka.

U međuvremenu Šejlu su svukli nagu do čizama.

Tri muškarca stajali su oko nje kao gladne životinje.

— Sada ćeš plesati, kraljice! — povika jedan. — Pokaži jednom šta znaš, leđi! Hajde, njiši se! Ili treba prvo bičem da ti udarim takt?

Šejn se više nije smeškao.

To što se dole događalo, nije bilo po njegovom ukusu.

I još nešto.

Prvi put je video Šejlu u svoj njenoj lepoti. To je bio pogled od koga muškarcu krv navre u glavu.

Bila je prokleta lepa.

Sve je na njoj bilo savršeno skladno.

I nije pokazivala ni trunke straha!

Njeno držanje imponovalo je zapadnjaku. Ponašala se kao neustrašiva tigrica u kavezu.

Dvojica muškaraca držala su kraj lasa. Treći je izvadio iz pojasa smotani bič.

— Treba da plešeš! — zauriao je divlje.

Šejla Kaster je stajala nepomično.

Bič je zazviždao kroz vazduh.

Žena se zgrči i ispusti krik.

Ponovo je obmotao bič i Šejla počela da pleše.

Ljuljala se i okretala. Muškarci su pevali opscenu pesmu koju je Šejn čuo u mnogim krčmama:

Desperadosi vole

ženu dugačke kose...

Kraljice ucena prokleta

neka te đavoli nose!

Tri tipa derala su se iz sveg glasa.

Čim bi malo posustala oni su zatezali laso. To je tako išlo dok nije malaksala i srušila se na zemlju.

Covek s bičem joj priđe i upita je podrugljivo:

— Gde je tvoj novi prijatelj? Gde je Šejn?

Zapadnjak potera konja na čistinu. „Vinčesterka” mu je ležala popreko na sedlu.

Tri bandita su ga prvi primetili. Ali bili su suviše prene-raženi da bi bilo šta preduzeli.

— Šejn! — povika Šejla divlje i sa puno nade.

Banditi su delovali munjevito.

Ispustili su bič i laso i mašili se revolvera.

Šejn opali iz „vinčesterke” i baci se istovremeno s konja u stranu. Kugla je zazviždala banditima kao opomena iznad

ušiju. Dve ili tri kugle prošišaše pored njega. Ležeći, nastavio je da puca iz „vinčesterke”. A onda opazi da i žena odnekud ima pušku i da puca.

Video je da je dvojicu bandita skinuo s nogu, ali u sledećem trenutku kao da je u njegovoj glavi eksplodirala vatrena lopta.

„Gotovo!” pomisli i izgubi svest.

Ali i oko njega bilo je sve gotovo.

Trojica bandita ležala su isto tako nepomično kao i zapadnjak.

Šejla Kaster mu priđe i klekne kraj njega. Brzo ga je okrenula na leđa i prislonila uho uz njegove grudi.

— Ti si žilav, moj dragi — prošaptala je. — Užasno žilav. Verujem da mi neće biti lako...

Onda se vrati ka banditima.

Jedan je još bio živ.

Otvorio je oči kad je Šejla klekla kraj njega.

— Džos Finerti — obratila mu se hladno. Ja sam te uvek smatrala za razumnog čoveka. Ti me već dugo poznaješ. Zar si zaista pomislio da ću uleteti u zamku kao ćorava kokoš? Ja sam znala da će se Šejn na vreme pojaviti.

Teško ranjeni muškarac je krkljao. Izgledalo je da više ničega nije svestan.

Iznenada se naceri. Bio je to izraz njegovog nemoćnog gneva i gorkog oćajanja.

— Prokleta da si! — prostenja. — Šta si ti uopšte nego drolja, kraljice ucena... I šta sada nameravaš? Hoćeš li sada prevariti i tog Šejna?

Ona nemarno potvrdi glavom.

— On je najkrupnija riba koju sam imala na udici, Džos Finerti — odvrtila je. — Razumeš li se ti šta u pecanje, mladiću?... Ne? Onda ću ti objasniti... Dakle, najveće i najjače ribe posebno se divlje otimaju, kada su uhvaćene. Zato moraš da upotrebiš jako dugačak konac da bi riba poverovala da je još uvek slobodna. To je velika umetnost, Džos Finerti! Tako nešto mogu da izvedu samo najbolji pecači.

Umirući čovek zavrte blago glavom.

— Ti ga nećeš upecati, kraljice. Nikada!

— Ne brini se, amigo — nasmeja se podrugljivo. — On je već na udici. Samo to još ne zna.

Džos Finerti se osmehne.

A onda mu glava klonu. Bio je mrtav.

Šejla se vrati ka zapadnjaku.

Ovaj je još držao zatvorene oči. Bilo mu je potrebno dosta vremena da se opet vrati u stvarnost. Glava ga je bolela. Pod lobanjom pištala mu je parna lokomotiva, praveći krugove. To mučenje kao da nikada nije htelo da prestane.

Ležao je na leđima.

Sunce je, u međuvremenu, već potonulo ka horizontu.

— Kako si stigla ovamo? — promrmljao je. — Kako si to izvela, Šejla?

Gedala ga je sa sažaljenjem.

— Sada sam ti po treći put spasla život — odvratila je. — Prvi put u Rokfordu. Onda kroz tri dana, kad smo natrpalili na šerifa i agenta Vels Fargoa. I sada ponovo. Ti, međutim, ne pokazuješ ni traga zahvalnosti. Bez mene bio bi već dugo mrtav čovek. Do đavola! Zar još uvek ne shvataš da te volim?

U zapadnjakovoj glavi još uvek se sve okretalo. Bilo mu je loše. Zimala ga je ipak jedna određena stvar:

— Jesi li me pratila, Šejla?

— Naravno da sam te pratila. Svih ovih dana te nijednom nisam izgubila iz vida.

Zatvorio je oči.

Nije jednostavno mogao da shvati da je jedna žena tako vešta. To čak ni za Šejlu Kaster ne bi poverovao.

— Ne možemo više dalje na sever — nastavila je. — Svi putevi su blokirani. Vels Fargo je sve snage stavio u pokret i oni će te ščepati. Ne žale ni novca ni truda da bi Šejna doveli na vešala... Ja imam poternicu u bisagama. Na njoj je tvoje ime. Daju za tebe pedeset hiljada dolara.

On otvori oči i osmehne se.

— To nije ništa novo, Šejla.

— Ali to još nije sve — prekide ga žena. — Vlasti su dodale još deset hiljada dolara. Za jednog lovca na ucene ti si u svako vreme dobrodošla žrtva... Znaš li šta stoji na poternici, dragi moj?... Pucajte na njega dok ga ne ubijete! Ne dajte mu nikakvu šansu!... Dakle? Šta kažeš sada?

— Nije loše — odvrati on suvo. — Ja sam i čekivao da će moj skalp jednog dana toliko da vredi.

— Ne samo tvoj skalp. Oni love i mene. Na poternici koju

su razaslale vlasti stoji i moje ime. Ko me zarobi dobija tri hiljade dolara. Ja sam optužena zbog prepada na maršala u Rokfordu. I zbog oslobađanja zatvorenika. U svim novinama sam označena kao tvoja saučesnica. Ceo svet me proklinje i osuđuje. Šejla Kaster — crvenokosa beštija — tako stoji u „Minnesota kroniklu“. „Veštica“. „Đavolica u ljudskom obliku“ i ostali epiteti... Razumeš li konačno da sedimo u istom čamcu? Od sada moramo da se držimo zajedno. Ili ćemo zajedno propasti ili ćemo se zajedno spasiti. Samo taj jedan izlaz postoji za nas.

Posmatrao je njene zelene, svetlucave, oči zveri grabljivice. Onda mu pogled kliznu na njeno telo. Sve što je gledao svidelo mu se.

— I ti si ubeđena da na sever više nema prolaza? — upita uznemireno.

Potvrdila je glavom.

— Možeš da mi veruješ, Šejn. Ja sam sa ona tri lovca na ucene razgovarala pre nego što su me šćepali. Njihov vođa te je poznao. Pred smrt mi je rekao da se niko od nas neće provući do Manitobe.

Tišina je zavladala u maloj dolini između šumovitih obronaka.

Na nebu je, kao malena tačka, krstario prvi lešinar.

Šejn ispruži ruke i privuče ženu. Bol u glavi odjednom kao da mu je bio rukom odnesen. Šejla se skupi u njegovom naručju.

Nešto kasnije, kada je već noć prekrila dolinu i vazduh postao svež, misli su im se ponovo vratile na probleme koji su ih iščekivali.

Šejla ga je već pročitala. Ona je posedovala šesto čulo za muškarce.

— Nećemo se probiti do Kanade — prošaptala je. — Ostaće nam samo još jedna mogućnost.

— A to je?

Poljubila ga je.

— Ali, dragi! To sam ti već rekla. Naš jedini spas je Vajoming. Samo na ranču mog oca bićemo sigurni.

Izgledalo je kao da je u pravu.

Za Šejna je bilo jasno da je sada put na sever blokiran. Znači, nije bilo drugog izlaza nego pokušati da se probiju ka jugu.

— U redu — promrmljao je. — Potražimo našu sreću u Vajomingu.

Ona ga ponovo poljubi i on oseti da ga to smiruje.

Jedna druga stvar, međutim, nije mu se dopadala. Ali to je moglo da pričeka.

U međuvremenu su izašli na tako loš glas, da gore nije moglo biti.

Ako bi ih se dočepali, obesili bi ih bez pardona.

Kad se doda tome i ubistvo šerifa, kraj je bio jasan.

Znači, novo odredište bilo je Vajoming.

Možda će tamo zaista imati više sreće.

Ko bi to mogao da zna...

6.

Ostali su u dolini dva dana.

Šejnu su mnoge misli prolazile kroz glavu, ali nije imao odgovor ni na jedno pitanje.

Najviše mu se urezala u pamćenje pesma o kraljici ucena koju su banditi pevali dok je Šejla igrala.

Šejn već dugo nije bio ovde, na severu. Nije imao pojma šta ta pesma uopšte znači i da li se Šejla Kaster s tim može dovesti u vezu.

Da li je to stvarnost ili mašta nekog od mnogih koji po ovim prostranstvima ispredaju priče?

Šejla je, bez sumnje, bila izuzetno opasna žena i Šejn je rešio da dobro pazi šta radi.

Ali što je duže bio sa njom, to mu je pažnja sve više popuštala.

Bila je to punokrvna žena.

Kraj nje muškarac bi mogao da zaboravi sve.

Za vreme njihovog boravka na staroj farmi Šejn je preduzeo tri jahanja u različitim pravcima. I uskoro se uverio da se zaista ne može na sever. Potera je bila u jeku.

Mogao je da zamisli reakciju Sidni Blada. Sigurno je lupao nogama od besa kad je čuo da je zapadnjak otkriven na severu, dok ga je on uporno tražio na jugozapadu.

Sada je sigurno došao ovamo i sistematski zatvarao i sužavao krug dok mu žrtva ne padne sama u zamku.

Poslednji put kada se vratio Šejla je stajala kraj pumpe

i umivala se. I on je sjahao i bez oklevanja prišao da gurne glavu pod mlaz vode.

U tom trenutku između kuća za stanovanje i štale pojavile su se dve prilike. Istovremeno su se dvojica pojavila i sa druge strane, kraj korala.

Četiri Indijanca. Jedan od njih u ukrašenoj kožnoj jakni i sa perima očigledno je bio poglavica.

Bili su naoružani lukom i strelama i puškom jednometkom marke „springfild”.

Stajali su i čekali neko vreme, a onda iskoračiše napred. Šejla ih prva spazi i kriknu.

Šejn se okrete i pogleda mirno poglavicu u oči.

— Ja sam poglavica Debeli Bizon — počeo Indijanac na engleskom, ali sa приметnim francuskim akcentom. — Poglavica i vrač Čipeva.

Šejn pokaza na grudi i reče svoje ime.

— Znam — odvrati poglavica. — Mi smo veoma dobro obavешteni o vama.

— S ovima možemo da izađemo na kraj! — prosikta Šejla. — Šta čekaš?

Zapadnjak zavrte glavom.

On je već dugo video ono što Šejla još nije opazila.

Iza njih začuo se smeh poglavice.

— Ti si mudar, Šejn — rekao je Debeli Bizon. — Shvatio si da nemate nikakve šanse protiv nas.

— U pravu si -- promrmlja zapadnjak. — Šta zapravo hoćeš, Debeli Bizone?

Poglavica se ponovo nasmeja.

— Mnogi beli ljudi love tebe i ženu. Jedan od njih bio je u našem logoru i postavljao pitanja. Tvoji neprijatelji hoće da nas učine saveznicima. Njihov voda se zove Sidni Blad... Ti ga znaš, zar ne?

— I te kako! — progundā zapadnjak. — Koliko vam je obećao?

— Dvadeset hiljada dolara — odvrati poglavica.

Šejn je razumeo.

Šejla Kaster, međutim, još nije imala blagog pojma kakva se igra ovde igra.

— Do đavola, Šejn! — povikala je besno. — Zar ćeš zaista trgovati sa ovim... Vidiš li njihove puške? Bez po muke ćemo...

Još je govorila, kad poglavica diže ruku i mahnu.

Odjednom svuda u krug ivica šume ožive. Sa svih strana se pojaviše Indijanci.

Zapadnjak proceni da ih ima oko trideset.

On se ironično nasmeja.

— Vidiš li? Je li ti sad jasno, Šejla?

Gledala je zaprepašćeno.

— Do đavola! — prosikta. — Kako si to naslutio?

— Čovek uvek mora da ima bistru glavu — objasni joj visoki zapadnjak mirno. — Ne treba uvek verovati u ono što vidiš. Zar nisi opazila kako je poglavica samouveren? Tako kao on govori samo čovek siguran u svoju stvar.

Debeli Bizon se ponovo nasmeja.

— Mudar muškarac, glupa žena — reče.

Sunce je zašlo iza bregova.

— Nemate nikakve šanse — reče poglavica.

Šejn kimnu glavom.

— Znam, Debeli Bizone.

— Mi vas možemo izručiti vašim neprijateljima. Znam da će vas oni odvesti na vešala.

— Da. To je tačno.

Šejn je dobro znao kuda ovaj razgovor vodi.

Hteli su sa zapadnjakom da se pogode.

On pogleda poglavicu u oči.

— Sidni Blad nam je — ponovi ovaj — obećao dvadeset hiljada dolara i mi to možemo lako zaraditi.

Poglavica nije govorio istinu.

— On ti je obećao dve hiljade dolara — odvrati Šejn hladno i ugleda iznenađenje na poglavičinom licu. — Ja poznajem Sidni Blada, poglavico. On neće nikada dati više nego što smatra da je neophodno.

Debeli Bizon je očigledno bio zadivljen.

— Ti mnogo znaš, Šejn. Ali ovaj put grešiš. Sasvim je jasno da belci nama, Indijancima, daju mrvice. Ali ovaj put su nam ljudi iz Vels Fargoa zaista obećali dvadeset hiljada. Toliko im ti vrediš.

Sada su stvari počele da bivaju ozbiljne.

Iznenađa pokušava Šejn još jednom da blefira.

— To je mnogo novca — odvrati. — Zašto nas ne zarobite i ne odvedete Sidni Bladu? To je dobar posao za tebe.

Debeli Bizon se lukavo nasmeja.

On zavuče ruku u kožnu bluzu i izvadi jedan presavijen papir.

Bila je to poternica.

— Poznaješ li ovo? — upita, odvijajući papir i pružajući ga zapadnjaku pod nos. — Belci većinu nas drže glupima. Skoro svi veruju da mi ne znamo da pročitamo njihovo pismo. Ali mi smo u međuvremenu mnogo naučili...

On načini pauzu pa nastavi:

— Pronašli smo ovu poternicu. Ovde stoji da vrediš pedeset hiljada dolara. Toliko će Vels Fargo platiti za tebe živog ili mrtvog. Samo nama, Indijancima, taj novac nije ponuđen. Još uvek nas potcenjuju. Beli misle da smo mi i bez novca zadovoljni. Ali to je greška. U međuvremenu naučili smo šta se dolarima može kupiti... I mi želimo da nam život bude bolji. To ti sigurno razumeš.

Zapadnjak je znao šta sve to znači. On vide kako se Šejla vrpolti, pa je upita:

— Zar nije šezdeset? Ti si mi ispričala da su vlasti dodale deset hiljada sa svoje strane!

— Tako je! — potvrdi žena mrzovoljno.

— Ali sad više nije tako — objasni poglavica. — I to smo doznali od Sidni Blada. Vels Fargo i vlasti su se sporazumeli. Vlasti će platiti deset hiljada a Vels Fargo ostalo.

To je bilo tipično za kompaniju, pomisli Šejn.

Ti pasji sinovi su štedeli gde god su mogli.

Oni su znali da će pedeset hiljada dolara zadovoljiti lovce na ucene i ostale srebroljupce. To je u svakom slučaju bila najveća ucena raspisana na jednog čoveka.

Smrću šerifa Rajana Vels Fargo je, dakle, uštedeo novac i još se broj gonilaca na zapadnjaka povećao!

A sve mu je to zamesila ova prokleta žena!

Ona je na sve ćutala.

Samo da nije pre nekoliko dana uzviknula njegovo ime na ulici Rokforda!

Sada bi već bio u Manitobi.

Šejn ponovo pogleda poglavicu.

— Hajde da govorimo otvoreno, Debeli Bizone! Koliko bi ti hteo?

Debeli Bizon se vrlo prijateljski osmehnu. Ali zapadnjak je znao da se iza te maske krije tvrdi pregovarač. Poglavica je dobro upoznao belce. On je znao da se grubom silom ili

vrlo teško ili uopšte ne stiže na cilj. Znao je takođe da sporazum više vredi od gvozdених мишица. Na kraju duh uvek trijumfuje nad snagom.

— Pedeset hiljada — odvrati vrlo ljubazno. — Toliko tvoj život sigurno vredi, Šejn.

Šejn pređe pogledom po ostalima. Onda ga ponovo uperi u poglavicu.

Znao je da je ovde izgubio. Dalji poker ne bi imao nikakvog smisla. Ti Čipeva Indijanci će njega i ženu na kraju odvesti Sidni Bladu.

I tada se odlučio.

Pokušao je ipak još jednom:

— Ja nemam toliko novca — reče.

Debeli Bizon mu namignu.

— Ti si lukava ptičica, Šejn. Ali ja se zbog toga ne ljutim. Svaki čovek treba da ima pravo da se što skuplje proda. Ali tvoje pogađanje je besmisleno. Ja sam o tebi dobro obavešten. Ti imaš i više od pedeset hiljada. U Nevadi si imao sto hiljada. Zar nisam tačno obavešten?

Zapadnjak kimnu glavom i uzdahne. Poglavica je njega i Šejlu držao čvrsto u rukama.

— A voja protivusluga, Debeli Bizone?

— Ne brini ništa, Šejn. Mi ćemo vas oboje pustiti da pobegnute. Zar to nije mnogo? Mogli smo ti oduzeti život. Šta ti je, onda, milije? Pedeset hiljada dolara ili život?

— Možeš još nešto da nam učiniš.

— Na šta misliš?

— Ti i tvoji ljudi poznajete zemlju. Neki od njih mogli bi da nas provedu. Za tolike pare to je ipak usluga koju možete da učinite.

Poglavica se zamislio.

— A ako to ne prihvatim?

Sada je bio trenutak da Šejn odigra svoj adut.

— Dolari se nalaze u jednom skrovištu — reče. — Vi ih bez mene nikada nećete naći... Dakle, Debeli Bizone? Tante za tante! Jesmo li se dogovorili?

Debeli Bizon je razmišljao dva-tri minuta. Onda pogleda Šejna pravo u oči, ali zapadnjakovo lice nije ništa govorilo.

Poglavica polako potvrdi glavom.

— Dobro — reče. — Sporazumeli smo se. Dokle treba da vas odvedemo?

— Ka jugozapadu. Kroz Dakotu. Do Misurija. Na pogodnom mestu napravićete nam splav i prebaciti nas preko. Onda ćete dobiti novac.

Poglavica pruži tešku ruku.

— Sada — reče.

Šejn proguta knedlu. Video je da nema drugog izlaza.

— Verujem ti, Debeli Bizone — odvrati.

Bilo je to najbolje što je mogao da učini. Znao je da će poglavica održati svoju reč. Kod Indijanaca je osećaj časti bio razvijeniji nego kod belaca.

Šejn otkopča jaknu i izvadi iz unutrašnjeg džepa svežanj novčanica.

Poglavica mirno uze novac i na licu mu se ne pomeri ni mišić.

Zapadnjak je gubitak novca primio bez bola. Bilo je bolje izgubiti novac nego život, jer se ovaj nije mogao nadoknaditi.

Šejla očigledno nije bila zapadnjakovog mišljenja.

— Ti si pošašavio — prosikta. — Kako možeš biti tako proketo glup? Toliko novca nisam nikada zaradila.

Krenuli su ka svojim konjima. Čipeve nisu čuli šta njih dvoje razgovaraju.

— Treba li da im kažem da i za tebe treba da traže otkup? — odvrati Šejn podrugljivo. — Jer ti nisi platila otkupninu za svoj život.

— Đavo da te nosi! — huktala je. — Još jednu reč i udariću te!

Šejn se ironično nasmeja.

— Ne zaboravi da smo osuđeni jedno na drugo. Još sam ti potreban, bebi.

Besni izraz ustupi mesto osmejku na njenom licu. Ona je vrlo brzo menjala raspoloženje.

— Molim! — šapnu. — Nemoj im reći!

Sa ovom ženom čovek nije mogao biti dosta pametan.

Osetio je da će od nje doživeti još iznenađenja.

Bila je jednostavno nepredvidiva.

Poglavica je u međuvremenu pozvao nekoliko svojih ratnika da dovedu konje. Bili su to žilavi, kuštravi mustanzi na čijim leđima su umesto sedala bila čebad.

— Idemo za Misuri — reče Debeli Bizon. — Videćeš da sam ja pouzdan poslovni partner, Šejn...

7.

Debeli Bizon bio je zaista prava poštenjačina. I zapadnjak pomisli u sebi da je svoj novac dobro uložio.

Bez Čipeva teško da bi stigli do Misurija. Ovako je prethodnica uvek javljala kakva je situacija ispred njih, zaobilazili su jahače, koji su za račun Vels Fargoa lovili Šejna.

Za zapadnjaka je bilo izvan svake sumnje da bi on i Šejla sami pre ili kasnije upali u zamku Sidni Blada koja se sve više stezala.

Kada su stigli do Misurija, Šejn oseti da su se probili kroz smrtonosni krug.

Na rastanku pruži on poglavici ruku i primeti:

— Ti si zaista pravo šilo, Debeli Bizone. Svaka ti čast... Želim ti sve dobro i mnogo sreće.

Osmehнули su se jedan drugom kao dva zaverenika.

— I tebi srećan put, Šejn. I neka te dobro prati.

Šejlu poglavica nije udostojio nijednog pogleda. A zapadnjaku je dugo mahao.

— Taj pasji sin! — počeo žena kada su zašli za okuku reke. — On te je potpuno opelješio. Da si se cenjkao s njim, mogao si jevtinije proći.

Šejn se zamišljeno nasmeši.

— Može biti — promrmlja. — Ipak mislim da grešiš. I šta se to tebe tiče? To je ipak bio moj novac.

Htela je nešto da mu odgovori, ali je umesto toga stisla usne i zagledala se pred sebe.

I zapadnjak je ćutao. Pred njima je bio još dug put do Vajominga a onda je još uvek ostajalo otvoreno pitanje koliko će duboko morati ući i u tu državu.

U najboljem slučaju bilo im je potrebno još dve sedmice da stignu do cilja.

A taj cilj je uznemiravao zapadnjaka.

Da li je uopšte tačna cela ta priča koju mu je Šejla ispričala? Da li je ona zaista sve ostavila i besciljno lutala sa jednim revolverašem kroz Sjedinjene Države?

Šejn je bio ubeđen da će ga ta žena još koji put iznenaditi. Ali biće na oprezu. I ne samo to.

I Šejla treba još svoje iznenađenje da doživi. To je zapadnjak čvrsto odlučio.

Sasvim neočekivano seti se on ponovo pesme o kraljici ucena koju su pevali banditi na napuštenoj farmi.

Nešto je tu bilo, ali šta?

Bilo je popodne kad su se popeli na uzvišću sa koje se u daljini videla srebrna traka jedne reke. Stali su i Šejla ispruži ruku.

— To mora da je reka Rouzbad — objasnila je. — Ona predstavlja granicu između teritorija Sijuksa i Čejena. Od sada ćemo morati jahati u pravcu zapada. Kroz indijansku teritoriju ne smemo jer će nas izručiti. Jer ovi ovde neće prego-varati. Uzeće ti i novac i život.

Šejn se iznenadio.

— Dobro ih poznaješ.

— Bila sam ovde više puta. I ti, Šejn. Ili hoćeš da kažeš da nisi nikada prolazio kroz ovaj kraj?

— Bio sam i svugde i nigde — odvrati Šejn. — Stvari se menjaju — odvrati on. — Da, bio sam već ovde, bebi. Ali nema čoveka koji poznaje neki kraj kao svoj džep. Hoćemo li tamo na zapadu naići na ljude? Vreme je da se snabdemo rezervama hrane.

— I opet jednom odspavamo u pravom krevetu — nasmeja se Šejla. — To već danima želim.

— Mi smo vrlo uočljiv par — promrmlja visoki zapadnjak i pogleda je. — Na poternicama stoji da me prati jedna crvenokosa žena.

— Podići ću kosu i staviti maramu. Još kada preko toga nabijem šešir, niko neće videti boju kose... Da se ti možda ne plašiš, Šejn? Zasad smo još propisno daleko našim gonio-cima.

— Ti ne poznaješ Sidni Blada, bebi.

Ona se zamišljeno osmehnu.

— Čovek kao svaki drugi. Nikada se još nisam plašila od jednog muškarca.

— Ponekad mi ličiš na grabljivu životinju. Na ženku pume kojoj je miris krvi stalno u nosu.

— Možda sam zaista tako rdava. Pazi da ne osetiš moje kandže.

Za trenutak je pomislio da ga ta žena već dugo obrađuje.

On upita naglo i oštro je pogleda:

— Ko je kraljica ucena?

Izgledala je iznenađena. Na licu joj se čitalo ogromno čuđenje, dok je dizala obrve.

— Kraljica ucena? Kako si došao na to ime?

— Čuo sam ga na farmi dok su tri bandita pevala. Učini mi se da pri tom misle na tebe. Zato te i pitam.

— I ti me zaista smatraš tom legandornom ženom?

— Rešio sam da poverujem u ono što ti kažeš.

— To zaista laskavo zvuči. Treba li to da shvatim kao kompliment?

— Shvati kako hoćeš.

— A ako sam zaista kraljica ucena? — upita ona dvosmišleno. — Šta onda, Šejn?

— Onda ću morati dobro da te se čuvam, Šejla. Pedeset hiljada dolara je mnogo novca. I...

Iznenada se lupi šakom po čelu.

— Što sam ja jedan glupan! — viknu i nasmeja se. — U pravu si, Šejla. Na to nisam ni pomislio. Treba ipak svaku misao dovesti do kraja, pre nego što nešto zaključiš! Jasno je da si ti tu ucenu mogla već davno zaraditi! Imala si dovoljno prilika.

— Moglo bi se reći — složila se žena s njim. — Davno sam to mogla učiniti. Da sam to htela, ti bi još uvck čamio u ćeliji u Rokfordu.

Šejn je morao da joj da za pravo. Čudio se da na taj logičan zaključak još davno nije došao. Mora da je potpuno pošasavio. S druge strane bilo mu je jasno i to da je bio toliko zauzet drugim stvarima da prosto nije imao vremena za razmišljanje.

Jahali su dalje niz obronak a onda su okrenuli ka zapadu. Nisu se usuđivali da prodru suviše na jug, jer bi to bilo opasno.

— Ko je onda ta kraljica ucena? — upita Šejn dok su jahali. — Da li ona stvarno posređuje?

— Ne znam, Šejn. Ranije sam verovala da je ona ličnost iz priča. Neka vrsta ženskog Pekos Bila. I njega niko nije video, a čitavu večnost su se o njemu ispredale priče oko logorskih vatri. U svakom slučaju ja tu paklenu leđi nikad nisam videla.

— Ali slušala si o njoj?

— Dabome i to nekoliko puta. Ali nikada isto. Jedni go-

vore da je lepa kao vila. Drugi te opet uveravaju da je ružna kao đavolova baba.

— I šta se još govori? — raspitivao se Šejn.

— Eh, šta još... Priča se da je od lova na ucene zaradila velike pare. Navodno da je više od sto desperadosa pohvatala.

— Sasvim sama?

— Tako se u svakom slučaju priča... Više ni ja ne znam. Naravno, ima mnogo jezovitih priča, ali i sam znaš kako stoji stvar s njihovom verodostojnošću. Svaki koji prepričava nadoda odozgo pomalo da bi ga ljudi slušali. I tako vremenom od muve naprave slona.

— I ti u to ne veruješ?

— Ja je nisam videla, tu legendarnu kraljicu ucena. Zato ti ništa više ne mogu reći... Možda ćeš je jednog dana upoznati.

Zapadnjak se kesio. — Nadam se da neću — odvрати i oseti nekakve žmarce među lopaticama. A ako je Šejla...

Misli su mu tekle dalje i bez njegove volje.

Ne! Šejla Kaster je sigurno beštija premazana svim mastima, ali njoj sigurno nije bilo potrebno da na taj način zarađuje novac. Sem toga, bio je to za jednu ženu suviše opasan posao, a nemoguće je i uloviti toliko bandita. Čovek bi morao da juri okolo kao lud da bi sve te tipove pohvatao.

Šejn je sve više dolazio do zaključka da ta kraljica ucena i ne postoji.

Verovatno je negde jednom jedna žena uhvatila nekog veoma traženog bandita, pa se od tog događaja malo-pomalo isprela legenda.

— Ako sve bude kako treba, za dva dana bićemo na ranču moga oca — prekide ga u razmišljanju Šejla. — I tamo ćemo konačno moći od svih uzbuđenja i napora da se odmorimo. Učinićemo sebi lepim te dane, Šejn... Samo sam radoznala šta će otac reći kad te bude video. Ja sam od njega pobegla sa Bilom. A sad se sa drugim muškarcem vraćam kući... Koliko ja poznajem svoga oca, on će prvo da digne strašnu galamu, ali će se isto tako brzo smiriti. Zato ne treba da se brineš zbog njega.

— Ja se nikada nisam brinuo unapred — odvрати zapadnjak suvo. — Jer uglavnom sve ispadne drukčije nego što čovek pretpostavlja.

Ona se zamišljeno osmehnu.

— U tome imaš pravo, amigo.

Posle desetak kilometara naišli su na žutosivu traku poštanskog puta, koja je po dugačkim dolinama vijugala sa zapada na istok.

— Gde ima puta, tamo ima i ljudi — reče Šejn. — Potražimo zato našu sreću.

Dobar čas kasnije približili su se malom naselju u čijem su centru bile poštanska i stanica za zamenu konja Vels Fargoa. Uz stanicu bile su jedna trgovina, krčma i depandansa sa sobama za prenoćište.

Na čeonom zidu stanice bila je na vidnom mestu istaknuta poternica, na kojoj je ime ŠEJN odmah padalo u oči.

Pedeset hiljada dolara za živog ili mrtvog. Potpisani su bili Vels Fargo i guverner države Minesota.

Zapadnjak opsova u sebi.

Strašno ga je pratio peh u poslednje vreme. Ako se tako nastavi, gotov je.

A svemu je bila uzrok Šejla Kaster.

Zapadnjak joj potajno pozele da ode do đavola. S druge strane ona je za njega značila i šansu. Ako je sve tačno šta mu je ispričala, moći će da se skloni na tom ranču.

U stanici su se uzmuvali. Čovek koji je držao stanicu pojavio se i samo ovlaš prešao pogledom po njima. Onda je doviknuo starom hromom štalaru da se pobrine za konje. Ponovo se obratio pridošlicama sa krajnje sumnjivom ljubaznošću:

— Ovde ćete se sigurno dobro osećati. Moje sobe su skromne, ali čiste i uredne, a i kreveti nisu suviše tvrdi. Bićete zadovoljni i sa hranom... Za vama je dugo jahanje, zar ne?

Zvučalo je kao da ih ispipava.

Šejn je imao odličan sluh za takve stvari.

Čovek koji je držao stanicu bio je nizak rastom, koščat sa čupavim sivkastim obrvama iznad duboko usađenih očiju. Imao je izraz lica ledenog igrača pokera, a osmeh pri pozdravljanju bio je sve pre nego pravi.

Šejn se osećao isto kao kad je ulazio u Rokford.

Tako nešto nije mu se ovde prvi put dogodilo. Nikada nije smeo da sudi o dočeku na osnovu ljubaznosti domaćina. To je moglo da ima kobne posledice.

Čovek je pred njima ušao u krčmu, jednu zadimljenu prostoriju sa niskim stropom sa šest ofucanih stolova i stolica.

Unutra je vladala polutama. Za jednim stolom sedela su dva bradata muškarca, koji su odavali utisak skitnica.

Iscerili su se na ženu u zategnutim levis pantalonama. Šejn na to nije obraćao pažnju.

Seli su za jedan sto i naručili hladno pivo i najbolji viski koji u Dakoti može da se nađe.

Pivo je zaista bilo hladno i sa puno pene. Videlo se da je stajalo u podrumu.

Viski baš nije bio vrhunske klase, ali je ipak bio daleko bolji od onoga što pod ovim imenom prodaju po planinama.

Jelo se sastojala od steka, boranije i krompira i bilo je ukusno.

Ona dva bradata gosta stalno su pogledala u njihovom pravcu, a onda se došaptavala.

U vazduhu se osećala napetost.

Šejn nasluti opasnost. On htjede da opomene Šejlu, ali žena kao da ništa nije primećivala. Sve vreme se tiho se smeškala, sedeći i pijuckajući pivo.

Gazda upali svetlo. Bradonje htedoše da se kartaju. Jedan okrete glavu ka pridošlicama i upita Šejna:

— Možda volite da igrate, mister?

Šejn zavrte glavom i osmehne se.

— Nisam večeras u pravom raspoloženju.

Čovek kao da je tražio samo neki razlog da sa Šejnom zapodene razgovor.

— Ne mari — promrmlja. — Onda ću igrati sam sa svojim partnerom... Samo još jedno pitanje, mister. Da se mi možda ne znamo? Nikada se ranije nismo videli?

— Ne koliko ja znam — odvrati zapadnjak.

Bradonja se, slegnuvši ramenima, okrenu ka svom partneru.

— No dobro — gundao je. — Nije ni važno.

Šejnu je promaklo da je Šejla uputila bradonji jedan značajan pogled. Bilo je to kao neka vrsta prećutne saglasnosti ili možda upozorenja.

Oba tipa sasvim su se zadubila u svoje karte.

Vlasnik krčme pokazao je zapadnjaku i Šejli sobu u depandansu.

U Šejnu se pojačao onaj neugodan osećaj što ga je imao još kad ih je taj čovek dočekaao pred stanicom. Činilo mu se kao da se nad njegovu glavu navukao crni oblak iz kojeg u svakom trenu može da bljesne smrtonosna munja. Ali nije bilo nijednog znaka koji bi ukazivao na neposrednu opasnost.

Šejla, međutim, kao da je na sve zaboravila. Predala se ljubavnoj igri sa zapadnjakom, kao da je to sve do čega joj je u ovom trenutku stalo. U stvari, shvatila je Šejnovu najveću slabost. Znala je da je to jedini put kojim ga može uništiti.

Možda će njen plan uspeti.

Mislila je na to i dok ju je Šejn vatreno ljubio...

8.

Sidni Blad lupao je nogama kao pošasaveo.

Bio je na najboljem putu da od besa izgubi razum.

Pre nekoliko sedmica bio je najboljem putu da se dočepa zapadnjaka u Nevadi. Već mu je bio spremio i dobar podrum iz koga će izaći samo kad bude krenuo na vešala.

Pa se izjalovilo.

A sada je, iz naoko bezizgledne situacije, Šejn ponovo izašao kao pobednik.

— To je prosto neizdržljivo! — vikao je na svoje pratioce. — On se probio na zapad. Ovde je izveštaj iz Dakote. Bitanga je prenoćila u Haprehtovoj stanici na liniji Dakota—Vajoming. Ali Hapreht je suviše kasno ukopčao da je to bio Šejn sa onom ženom... Kako to samo njih dvoje rade? Mi smo dobro pročešljali ceo kraj tako da nije imao nikakve šanse da nam promakne kroz šake. Još uvek ne mogu to da verujem! Ne mogu to da prihvatim! Toliko sreće jednostavno nijedan čovek ne može da ima!

Ljudi su stajali tupo zagledani pred sebe. Niko nije umeo da smisli objašnjenje za ono što se očigledno dogodilo.

Jedan čovek, sav prekriven prašinom, uđe u krčmu u kojoj se održavao dogovor. Blad je sve ljude Vels Fargoa pozvao u Fergas Vels da bi se posavetovali kako da nastave sa pote-rom.

Čovek koji je iznenada ušao zvao se Džek Flint. Nekada je bio vojni izviđač i bio ga je glas jednog od najboljih tragača Severa.

On se spusti u praznu stolicu kraj Bladovog stola i poseže za punom čašom viskija. U jednoj gutljaju sasu u grlo žestoko piće i dok su oko njega svi iščekujući ćutali, reče:

— Čipeve su mu morale pomoći. To je za mene jedino objašnjenje.

Blad tresnu šakom o sto.

— Debeli Bizon! — viknu. — Ja tom pasjem sinu od početka nisam ništa verovao. Pobrinuću se već da bude kažnjen. Izvešću ga pred sud. Najbolje pred vojni jer Indijanci spadaju u nadležnost vojske. To će za poglavicu biti gorka pilula... Pitam se samo zašto je to učinio? Znaš li ti, Džek Flint?

Izviđač sleže ramenima.

— Mogu to samo da pretpostavim, mister Blad — odvrati. — Debeli Bizon je sa Šejnom napravio posao. On je bio veoma ljut na vas, mister Blad. Vi ste mu ponudili samo dvadeset hiljada dolara. Od Šejna je sigurno dobio više.

— Kao što se uvek dešava — zareža Sidni Blad. — Indijanac je s jednim prestupnikom sklopio aranžman. To još povećava njegovu krivicu.

Sa svih strana začuo se žamor odobravanja. Većina prisutnih bila je mišljenja da poglavica zbog toga treba da visi.

Samo je izviđač stajao uzdržano i ćutao.

Sidni Blad je to primetio.

— Vi ne delite moje mišljenje, Flin?

Izviđač se diskretno nasmeši.

— Nemate nikakvih dokaza, mister Blad — odvrati blago. — Sem toga, Debeli Bizon je veoma lukav čovek.

Blad stisnu usne.

— Ja imam bolji predlog, Sidni — javi se muškarac, koji je sedeo kraj njega. — I siguran sam da ćemo na moj način pre postići cilj. I sa daleko manje napora nego do sada.

Sidni Blad nije naročito prijateljski posmatrao tog čoveka.

Osećao je rivalitet.

— Kako to treba da shvatim, Sem? — upita ga.

Agent Vels Fargoa koji je prisustvovao pogibiji šerifa Rana ugledao je svoju veliku šansu.

— Imam plan, Sidni — reče.

Nije mu padalo na pamet da mačku još pušta iz džaka.

Sem je dobro znao šta hoće. On je pazio na svoju prednost kao i svaki drugi oštrouman čovek.

Sidni Blad oseti opasnost. Znao je, zato što je Sem Holden bio njegov rival, da ga mora uzeti ozbiljno.

Ostali prisutni su gledali sa puno iščekivanja. U krčmi je vladala napregnuta tišina.

Sem Holden se zamišljeno osmehne.

— Nije pravi trenutak da ti izložim svoj plan, Sidni — reče. — Hteo bih o tome da razgovaram s tobom u četiri oka... Važi?

Sidni Blad kimnu glavom, ali se videlo da škripi zubima. Bilo mu je teško da prizna prednost bilo kome, a posebno rivalu.

Jer ako stvari opet krenu nizbrdo, bio bi Sidni Blad skinut s položaja šefa agenata.

Bosovi iz San Franciska pustili bi ga bez milosti da padne.

Sem Holden je, međutim, trljao ruke. On je imao najbolje izgleda da postane Bladov naslednik.

Sidni Blad je ovu partiju pokera započeo sa previsokim ulogom. I ne samo to. Za njega je sve ovo predstavljalo pitanje sopstvenog života ili smrti.

Ne i još jednom ne! Ni u kom slučaju neće Sem Holden iz ovoga izaći kao pobednik!

Sidni Blad se osmehne, to jest, pokaza zube. Iznenada se ponovo osećao dobro. On je vladao i to je bila njegova prednost.

— Dogovor je završen, ljudi — reče i opazi na licima uzdah olakšanja. — Kada mi budete potrebni, zvaću vas ponovo.

— Neće nam svi biti potrebni, Sidni — primeti Sem Holden. — Četvorica ili petorica odabranih sasvim je dovoljno. I, naravno, Džek Glint mora biti među njima. Bez njega ništa ne možemo postići.

Sidni Blad oseti još jaču nelagodnost kad su se ljudi udaljili i on ostao sam sa Džekom Flantom i Holdenom za stolom.

— Šta sad nameravaš Sem? — upita. — Nećeš da otvoriš karte?

— Naravno da hoću — odvrati Holden. — Najzad, ti si šef, Sidni. Zato ja smatram svojom dužnošću da ti kažem sve što znam.

I tada dugo Blad nije morao više ništa da čini, već samo da sluša.

Sem Holden je saopštio gomilu stvari. Izgledalo je kao da hoće da saopšti sve, bez ikakvih zadnjih misli. Bio je otvoren i spreman za saradnju. Ali nekoliko pojedinosti je zadržao za sebe.

Jer veliki pobednik trebalo je na kraju da se zove Sem Holden. Čovek je video svoju priliku i hteo je da je iskoristi.

— I ti stvarno misliš da je ona kraljica ucena? — upita šef agenata Vels Fargoa skeptično, kada je Holden završio izveštaj. — Da li ta žena uopšte postoji?

— Videćeš, Sidni. Ona ima skrovište negde daleko na zapadu ili jugu. U međuvremenu izvršio sam potrebna ispitivanja i utvrdio da kraljica ucene potiče iz Vajominga.

Sidni Blad zavrte glavom. On se još uvek dvoumio.

— A zašto ga je onda oslobodila — upita — kada je se deo u zatvoru u Rokfordu? Zašto vam nije izručila tu bitangu kada ste ih ti i šerif Rajan sreli? Mogla je da se sa nama udruži u borbi protiv Šejna. Tada je mogla da računa na jedan deo nagrade. Na otprilike pola, kako ja ocenjujem.

— To ti je velika greška, Sidni. Sa polovinom čovek kao Šejla Kaster nikada ne bi bio zadovoljan. Ona želi sve da dobije za sebe. Sve ili ništa. Sidni.

Sidni Blad proguta knedlu koja mu se stvorila u grlu. Upola se izbezumio od besa. Nikada nije voleo da sluša pouke od svojih potčinjenih. U njemu je rastao gnev na Sema Holdena koji se tako nadmeno ponašao kao da je on, Sidni Blad, poslednja nula.

Holden se pravio da ništa ne vidi. Nije hteo da vadi pečenje iz tepsije pre nego što je zaista gotovo.

Trebalo je prepustiti stvar vremenu.

— Šta ti misliš, Sem? — prekide ga u mislima Blad.

— To se za ženu kao što je Šejla ne bi moglo sa sigurnošću reći — primeti Holden. — Moraćemo sačekati, moraćemo imati strpljenja. Žena će kad tad morati da napravi grešku. A onda ćemo mi udariti. Tada više neće biti nikakvog izlaza. Ni za Šejna ni za Šejlu Kaster, ili kako se već zove.

Sidni Blad nije shvatio na šta Holden cilja, ali nije više pitao.

Što čovek više pita, to se više odaje. To je bilo jedno od bezbrojnih Sidnijevih iskustava. Nije mu promaklo kako je

preko Holdenovog lica preleteo osmejask kad se ponovo posvetio svom piću.

— Sve je jasno, Sem — reče. — Tvoj predlog je neobično dobar. Uvek sam znao da si jedan od mojih najboljih ljudi.

Sem Holden je sada bio taj što je progutao knedlu. Odjednom nije više tačno znao na čemu je.

— Šta, do đavola, smera Sidni Blad? Zar je zaista razumeo sve, čak i ono što je on samo nagovestio?

On, Holden, nije bio budala. Bio je čvrsto uveren da je Sidnija Blada uhvatio lasom, kako bi se to lepo reklo. I sad odjednom takva reakcija.

Šta se sad dešava u Sidnijevoj glavi?

— Sredićemo mi to, Sem — reče Blad samouvereno. — Sad se zaista radi samo o tome da otkrijemo njihovo skrovište. Ti, dakle, misliš da su se uputili u Vajoming?

— Siguran sam, Sidni.

— Šta misliš, koliko nam je ljudi potrebno?

— Zajedno s nama dvojicom ne više od šest. I, naravno, Džek Flint.

— Znači ukupno sedmorica — promrmlja Blad. — U redu, Sem. Odaberi ih ti. Ja ću se u međuvremenu pobrinuti da iz depoa dobijemo ekspresnu kočiju. Tako ćemo napredovati brže nego da jašimo. Za pola časa možemo da krenemo. Naša prva stanica je Haprehtova postaja. Odande ćemo da pratimo trag.

Holden isprazni čašu i ustade.

— U redu, bos.

Zatim izađe iz krčme

Opet mu se vratilo samopouzdanje. Znao je više nego što je Sidni Blad izvukao iz njega i to mu je bila dragocena rezerva.

Znao je gde se otprilike nalazi njeno skrovište. Ali očekivao je i da će Šejla Kaster uzeti novo ime.

To se jednog dana može pokazati važnim.

9.

Zaustavili su se na brežuljku i niz šumovitu padinu osmotrili dolinu. Bila je mala, sa zelenom travom i bistrim potokom. Raj u brdima.

Dolina jedva da je bila kilometar i po dugačka i pedsto koraka široka. U senci jednog drveta stajala je kuća od čvrstog materijala, velika i solidno zidana. Prava kuća, u kojoj je mogla da se smesti i mnogočlana porodica.

Kraj nje je stajalo i jedno manje zdanje sa strmim, šiljatim krovom. Verovatno štala i ambar ujedno.

Šest konja je paslo u dolini koja je predstavljala prirodan koral.

Nigde se niko nije video. Oko dvesta metara severno pasla su goveda.

Sve je odavalo idiličan izgled.

Šejn oseti kako ga je Šejla povukla za ruku.

— Dakle? — upitala je. — Kako ti se to dopada? Tamo dole bićemo sigurni. Zar to nije idealno sklonište?

Zapadnjak kimne glavom.

— Jeste... Ali zar je to taj veliki ranč o kome si mi pričala?

— Ranč leži dobrih petnaest kilometara dalje na zapad — objasnila je. — Tamo, iza bregova.

— Ovo ovde je znači samo salaš.

— Tako bi se moglo nazvati. Moj otac je sazio ovakvu kuću zato što često voli da se vrati u brda. Voli usamljenost... Dok je još moja majka bila živa, on je tu smestio svolju ljubavnicu. Jednu poluindijanku. Majka nije o tome imala pojma... Hoćemo li dole?

Zapadnjak nije imao ništa protiv. Išli su polako niz padinu jer je teško bilo naći stazu između gusto izraslog drveća.

Dok su se približavali u kući je bilo tiho. Nigde ni traga od ljudi.

Ranije bi se u takvim prilikama u Šejnu budilo nepoverenje. Sada je sve ovo samo izazivalo njegovu radoznalost.

Sjahali su pred kućom. Vrata su bila zaključana. Na prozorima su bili drveni kapci zagrađeni teškim gredama.

— Prvo ćemo se ovde smestiti — reče Šejla. — U kući imamo sve što nam treba. Samo se za meso moraš pobrinuti. Ali za to ima vremena do sutra. Najbolje da zajedno odemo u lov. Za večeru ću nam prirediti dobro jelo. Možda bi mogao da skloniš grede sa prozora. Ja ću u međuvremenu uzeti ključ od vrata iz skrovišta.

Izgubila se pozadi kuće. Šejn se dao na posao i sklonio grede sa prozorskih kapaka.

Bilo je već kasno popodne. Za jedan čas će se smračiti.

Okružavala ga je prijatna tišina. Ptice su cvrkutale unaočolo po drveću. Šejn ode do konja i poče da ih rasedlava. Bila je to atmosfera koju već godinama nije doživeo. On, prljav i zapušten bio je pravi kontrast svojoj okolini.

Šejn je ranije odlučio da bude oprezan. Sada su takve misli iščilele iz njega kao da ih nikada nije ni bilo. U ovoj okolini loše misli činile su mu se nemogućima.

Kada se Šejla vratila s ključevima, osetio je odjednom umor.

Kuća je bila jednostavo i prijatno nameštena. Tepisi su prekrivali pod u obe velike prostorije koje su služile za dnevni boravak i za spavanje. Umesto kreveta nalazili su se meki ležajevi a po zidovima su visile slike nagih žena.

Bila je to atmosfera pravog ljubavnog gnezda. Miris teškog parfema lebdeo je u vazduhu... i još jedan miris koji je Šejn dobro znao.

U ovoj kući pušio se opijum. I to nedavno.

Šejn se osvrtao oko sebe. U jednom uglu, na bakarnom postolju stajalo je pola tuceta dugačkih čibuka. Kraj njih je bila mesingana posuda.

Kuća je u stvari bila pravo bludilište i zapadnjak uputi ženi upitan pogled.

— Da, ovde se ponekad pušio opijum — prizna Šejla. — S vremena na vreme priređivale su se prave orgije... Da li ti to smeta?

— Ja ne podnosim te stvari — odvrati zapadnjak. — Da li si već videla kako izgleda olupina od čoveka koja uživa droge? Odmah bi te prošao apetit za takve stvari.

Ona se podrugljivo nasmeja.

— Izgledam li ja kao takva propalica?

— Ti nisi još dovoljno učinila u tom pravcu.

— To je tačno. Ali sam s vremena na vreme navraćala.

To je lepo, Šejn. Ne možeš sebi to ni predstaviti.

— Znam — hladno odvrati zapadnjak.

— Onda si i ti to probao?

— Iz radoznalosti. Kod jednog Kineza u San Francisku. Čovek veruje da je na nebu... ali je ubrzo u paklu.

— Trebalo bi da zajedno probamo. Možda još danas.

Šejn odlučno odmahnu rukom.

— Bez mene.

Ona slegnu ramenima.

— Kako hoćeš. Onda pustimo to.

Ona se okrete i uze jednu bocu iz regala. Onda stavi dve čaše na stočić od tikovog drveta i uli viski.

Njeni pokreti bili su brzi. Izgledala je kao da ju je uhvatio neki nemir. Kao da je čekala na nešto. Ili se to Šejnu samo činilo?

Pili su.

— Za naše prijateljstvo i sreću — progovori Šejla meko.

Ona isprazni čašu i pusti je da padne. Onda priđe Šejnu. U njenim očima blistala je vreme žudnja. Onda je i njega obuzelo isto osećanje.

Žene će mu jednom doći glave, prorokovao ze Sidni Blad. Bezbroj puta mu je specijalni agent Vels Fargoa baš pomoću žena namestio zamku, ali je uvek zapadnjak za dlaku izbegao propast.

Sada nije trebalo da se brine zbog Blada. Sada on sigurno besciljno luta Minesotom i kipao od besa, jer je Šejn prosto propao u zemlju.

Ne, nije Šejn mislio na svog smrtnog neprijatelja. Bio je zabavljen strasnom ženom na mekom ležaju.

Vreme je prolazilo.

U kući je već davno bio mrak. Napolju je maukala mačka. Tu i tamo, na vici doline, zaurlao bi kojot. Mesečina je prodirala kroz prozor.

— Trebalo bi mi piće — prošapta Šejla.

Napolju se ponovo začula mačka.

Šejla priđe stolu na kome je stajala boca viskija. Na mesečini njena kosa blistala je kao bakar. Konture njenog tela su se nazirale i Šejn je pomislio da ova noć nikada neće prestati.

On se uspravi i sede. Oglasila se noćna ptica. Ovaj put glasnije i prodornije. Kao neki signal.

Šejn naćuli uši. Nešto nije bilo u redu. Baš kao da...

Nije imao vremena da dovrši svoje misli.

Žena se okrete ka njemu.

U ruci nije držala fašu sa viskijem nego mali revolver. Tako zvani damski, kalibra dvadeset dva. Oružje, koje je izgledalo kao igračka, ali koje je dejstvo bilo isto toliko smrtonosno kao i pod oružja teškog kalibra.

Šejn je netremice zurio u cev. Đavo će ga znati gde je držala oružje.

— Čudiš se, Šejn — đavolski osmejak joj je titrao na licu. — Sa ovim sigurno nisi računao. Ali jednom se to moralo dogoditi, amigo. Tvoja glava vredi pedeset hiljada dolara. To je više nego što sam ikada zaradila na osnovu bilo koje poternice. Prema tome je pet hiljada, koje sam zarađila na Kasidijevoj bandi, pravi bakšiš... Zar zaista nisi s tim računao? Zar ti nikada nije sinula ni pomisao na takvu mogućnost?

— Suviše si me dobro obradila — odvrati on. — Ti dobro znaš da sam sumnjao, ali si ti moje sumnje raspršila. To si sjajno uradila... Sem toga, ti si ipak ta žena koju zovu kraljicom ucena.

Kimnula je glavom i osmehnula se.

— Da, moj dragi. Ja sam kraljiva ucena. Sve vreme sam te vodila kao ribu na udici. Ali sada je došao trenutak da te izvučem na suvo.

— Jesi li sasvim sigurna? — podrugnu se Šejn.

— Ustani! — naredi ona. — I ne miči se suviše brzo! Pri prvom sumnjivom pokretu pucaću.

Šejn je polagano ustajao.

Nije se još sasvim ni uspravio kad se otvoriše vrata.

Dva muškarca upadoše u sobu.

Šejn ih je odmah prepoznao.

Bila su to dva bradata tipa iz Haprehtove stanice. Saznaje mu je prostrujalo kroz glavu kao munja.

Sada je shvatio sve.

Više nije imao šta da okleva.

— Do đavola s tobom, leđi! — zareža i počeo da deluje sa čvrstinom i hladnokrvnošću koje su mu se vratile. On polete kroz vazduh i zari glavu u njen stomak.

Njen revolver opali, kugla prolete kroz zapadnjaka i zari se u zid.

Šejla besno kriknu i uzmače. Šejn je uhvati za kukove i htela da je obori na pod.

Ponovo prasnu njen revolver i metak prosvira tik kraj njegovog desnog obraza.

Ležala je na leđima a Šejn iznad nje. Ruka sa revolverom joj se trzala.

U sledećem trenutku shvati Šejn da nema više šanse. Dvojica bradonja napadaše ga s leđa. Težak udarac pogodi ga u lobanju.

Pred očima mu je eksplodirala vatrena kugla. On se instinktivno baci u stranu da bi izbegao sledeći udarac. Oko sebe začu odjednom mnogo glasova.

Učinilo mu se kao da je ušlo još ljudi. Ili nije? Možda mu se od udarca stvari priviđaju dvostruko kao da je pijan?

Drugi udarac pogodi ga sa strane u glavu.

— Nemojte ga ubiti! — umeša se Šejla. — Pustite ga...

Zapadnjak ostatak nije čuo. Borio se protiv nadolazeće nemoci. Video je da nema nade.

Sve je počelo da se okreće oko njega i da se sve brže vrti. Zatim se pred njegovim očima sve izubi u ništa. Zatim je tik kraj očiju ponovo video vuneni tepih i strašan bol sevnuo mu je desnom stranom glave.

On teško zastenja.

Prokleta bagra obrađivala ga je surovim udarcima nogu. Hteli su da iskale svoj bes.

Šejn nije mogao ništa da učini. Pustio je da preko njega prolazi sve kao oluja u širokoj preriji. Jer svako odupiranje još bi pogoršalo njegov položaj.

Odahnua je kad su se tipovi konačno umirili. Ležao je nepokretno na stomaku i pokušavao da se opusti.

Trebalo je da se pretvara da je u nesvesti. Možda bi mu to dalo šanse da skupi malo snage. Možda će tada moći opet da rizikuje munjeviti napad.

Nada mu je bila uzaludna.

— Vežite ga! — reče Šejla. — Inače će ponovo da pokuša nešto. On je opasni tigar kojeg sam konačno uhvatila. To je bio proketo težak posao. Morala sam da upotrebim sve moguće trikove... Vežite ga što bolje možete.

Zapadnjak ostatak nije čuo. Borio se protiv nadolazeće nedaće. Bio je još suviše slab.

„Žene!” pomisli gnevno.

Bio je besan na samog sebe.

Još jednom se žena pokazala kao njegova zla kob. I ovaj put, ako ne bude imao mnogo sreće, to može da se fatalno završi.

Kožni remeni su mu se usekli u zglavkove. Banditi su ga brutalno stezali.

— Obucite mu pantalone! — naredi Šejla, smejući se. — Inače ću još zaboraviti sve moje dobre namere.

Okrenuli su ga na leđa. Držao je zatvorene oči i osetio kako mu bradonje navlače pantalone. U istom trenutku oseti Šejlinu ruku na svom licu. Podiže mu jedan kapak i pogleda ga.

— Ne moraš da se pretvaraš, Šejn — reče zlobno. — Sa takvim trikovima nećeš me obmanuti. Onesvešćenom čoveku oči drukčije izgledaju.

Šejn uzdahnu i pogleda je.

— Znači biću još živ razapet na krst — reče. — Toliko podlosti nikada nisam od tebe očekivao.

— Zašto toliko gneva, Šejn? — promrmlja ona blago. — U mojim očima to nije nikakva podlost. Za mene je to samo posao. Posao koji me zabavlja. Imali smo visoke izdatke i moramo ih nadoknaditi.

Bila je hladnokrvna beštija. Izgledalo je kao da je već odredila za Šejna krajnju stanicu.

— Ti si za mene zaista dobar posao — nastavila je bezosečajno. — Ali trebalo je da bude još bolje. Ipak, moram da ti budem zahvalna. Bez tvoje pomoći ne bih naplatila u Rokfordu ucenu za Kasidijevu bandu. Tome treba dodati i novac koji sam uzela onom novopečenom maršalu. To sve zajedno iznosi dvadeset pet hiljada dolara. Jasno, nadala sam se da ću uzeti i ostatak tvog novca, ali od toga nije mnogo preostalo. Kad si morao onim Indijancima da daš pedeset hiljada! Ali tu se više ništa ne može... Sada ću inkasirati od Vels Fargoa još pedeset hiljada dolara. U početku sam se nadala da će biti šezdeset. Ali tu su mi Vels Fargo i vlasti pobrkali račune... Je li ti sad jasno zašto sam smaknula onog šerifa?

Šejn se namršti.

— Da. Sad znam sve. Htela si da još podigneš ucenu. — Skrenu pogled ka bradonjama. — Tvoji telesni čuvari?

Šejla kimnu glavom.

— Većinom su u mojoj blizini.

— I gde su bili kad si imala problema u Rokfordu?

— Trebalo je da još nešto obave i da kasnije dođu. Bio je čist slučaj da smo se našli u Haprehtovoj stanici. Naravno, odatle su nas pratili. Znala sam da će se noćas pojaviti. — Odmerila je bandite. — Dobro su to obavili. Znam da se u njih mogu pouzdati.

Obojica su bili osetljivi na pohvalu.

— Šta ćemo sada, madam? — upita jedan.

— Krećemo ovog časa i jašemo na ranč. Ed, ti osedlaj konje. A ti, Niko, ostani blizu mene da mi Šejn ne pravi probleme.

Ed se izgubi.

— Muka mi je kad pomislim na to — reče zapadnjak.

— Na šta?

— Da sam jeo s tobom iz istog tanjira. Da sam glodao iste kosti.

Pogledala ga je prezrivo.

— Ti potpuno pogrešno postavljaš stvari, čoveče. Ja sam ovde gazda. Zar to još nisi primetio?

— A i ono su muškarci! — podrugnu se Šejn. — Čutati pred jednom ženom kao pas!

Ona podiže ruku.

— Niko!

Bradonja se odmah približi. Celo njegovo držanje odavalo je pokornost.

— Da, madam?

— Voliš li me, Niko?

— Više nego svoj život, madam!

— Onda klekni, Niko!

On pade pred njom na kolena.

— Poljubi mi nogu, Niko!

On se sasvim duboko saže. Ona mu stavi nogu na vrat. Ne mičući se, muškarac pritisne usne uz Šejlinu nogu.

Žena trijumfalno pogleda zapadnjaka.

— Dakle, šta sad kažeš, Šejn?

Zapadnjak je ćutao. Nije mogao da prevale ni reč preko usana.

Ovako nešto još nije doživeo.

U ovoj ženi mora da je sam đavo lično.

Pitao se samo kuda će ga odvesti da bi ga izručili Vels Fargo.

Poznavao je tu kompaniju bolje od svih. Vels Fargo neće dati ni dolara kada dozna na koji je način Šejn dopao u Šejlino zarobljeništvo.

Žena skide nogu s Nikosovog vrata i naredi bradonji da ponovo ustane.

— Uskoro krećemo — reče. Ja sad idem. Niko. Ne skidaj ni trenutka pogled sa zarobljenika. On vredi pedeset hiljada dolara. Misli stalno na to, Niko.

Šejn se rugao:

— Baš me zanima kako ćeš uspeti da izvučeš novac, Šejla. Zar zaista misliš da je Vels Fargo dobrotvorno društvo? Neće isporučiti ni jedan jedini dolar ako ne moraju.

— Ja ću ih na to prisiliti — odvrati ona ledeno.

— Baš sam radoznao kako.

— Samo se ti rugaj — frktala je. Čekaj kad budeš na ranču. Onda će te ta prokleta volja za cerenjem brzo proći.

— Zar zaista postoji taj ranč?

— Postoji mnogo više nego što ti misliš, Šejn!

On se uspravi i Niko odmah stavi ruku na dršku revolvera.

— Ne boj se, kuco — osmehne se zapadnjak. — Tebe ću pojesti kasnije. Još ćeš ti posetiti na konopcu, maleni.

Nikovo lice se izobličilo od gneva. Htede da nasrne na zapadnjaka, ali jedan Šejlin pogled je bio dovoljan da ostane da stoji kao besno dresirano pseto.

Bilo je zaista neverovatno kakvu je moć imala nad tim ljudima.

Šejn se pitao kako to izvodi.

— Kako je stvarno bilo sa Crnim Bilom? — promrmlja. — Jesi li zaista bila za njega udata?

Kucnula se kažiprstom po slepoočnici.

— Držiš li me ti zaista za ludu, amigo? Mi smo se samo predstavljali kao par. To je uvek dobro delovalo. On nije bio prvi muškarac koji je na mene naleteo. Imao je još nekoliko prethodnika. Svi su oni za mene obavljali prljave poslove. Meni je uvek preostajalo samo da naplatim dug.

— A ti muškarci? Šta se sa njima dogodilo?

— Uvek je bilo mogućnosti da svakog od njih izručim. Većina njih bili su gonjeni kao i ti, Šejn. Tako smo mogli jednim udarcem da ubijemo dve muve.

— Ubijete? Ti i ko još?

— Moj otac. I naši prijatelji.

— Jesu li svi oni šmokljani kao Niko i Ed?

Niko ponovo zareža.

— Budi miran — obrati mu se Šejla. — Ti nisi nikakav šmokljan. On samo hoće da te razbesni, pa da napraviš pogrešan korak... Ne daj da te izblefira. Jer on je prevejan kućkin sin. Zna sve moguće trikove.

— Zavrnuću mu šiju — gundao je Niko.

— Ali tek onda kad ja kažem — opomenula ga je. — Ti znaš pravila. Neposlušnost se strogo kažnjava.

Niko se pokunji. Šejla je zaista suvereno vladala sa šećerom u jednoj i bičem u drugoj ruci. I tako je postizala lako da ljudi za nju vade kestenje iz vatre.

Ima li za Šejna još nade?

On je nije video.

10.

Svitalo je kada se pred njima ukazao ranč o kome je Šejla toliko pričala.

Ono što je zapadnjak ugledao bilo je sve drugo samo ne uzoran ranč. U kamenitoj, neplodnoj uvali ležala je siva, nezgrapna kuća, koja je više ličila na zatvor. Kraj nje je bilo par ruševnih zgrada čija se prava svrha nije mogla dokučiti. Stare štale, šupe, odaje za radnike, ambari. I jedan koral od koga su se videli samo ostaci.

Šejn više nije bio vezan kožnim remenjem i ruke mu više nisu bile zavrnutе na leđima. Banditi su mu navukli na zglavke gvozdene alke, spojene lancem. Izgledao je sam sebi kao rob na galiji. Taj lanac nije mogao sopstvenom snagom raskinuti. Čak bi i kovač, sa svojim alatom, imao posla da ga toga oslobodi.

— Ranč Ase Rabita — objasni Šejla, koja je jahala kraj zapadnjaka. — To će sledećih dana biti tvoj dom. Svakako bi trebalo da poželiš da se naši pregovori sa Vels Fargoom ne otegnu. Jer kod njih nije takvo obezbeđenje kao kod nas.

— Ti si zaista beštija — huknuo je.

Ona kimnu glavom, smijuljeći se.

— Imaš pravo, prijatelju moj. Ja sam istovremeno i kraljica i beštija.

Stigli su u dvorište kada je granulo sunce.

Pod kopitama dizala se prašina.

Na verandi se pojavi jedan Japanac. Njegovo mišićavi gornji deo tela izgledao je kao premazan uljem na kosim zracima sunca. Nosio je široke svetloplave pantalone i crven pojas oko struka. Za pojas su bila zadenuta dva revolvera, neobično dugačak krivi bodež i smotani bič.

On iskezi zube i zagleda se u Šejna.

— Oh, kakvo iznenađenje, madam — preo je. — Nismo računali da ćete se tako brzo vratiti. I još ste sa sobom doveli i jednog zarobljenika. Mister Rabbit će biti srećan.

— Otac još spava? — upita Šejla.

— Ne znam. Treba li da ga probudim, madam?

— Pobrinite se prvo o našem čoveku, Šigecu. Zove se Šejn. I opasan je. Uzmite lanac i odvedite ga!

Japanac iščeznu na tren u kuću pa se vrati. U levoj ruci držao je svežanj lanaca i gvozdених prstenova.

— Dole s konja! — naredi.

Šejn vide da nema nikakve šanse. Ipak, jednostavno mu se nije dalo da odmah posluša naređenje.

Šigecu ga ščepa svojim snažnim rukama. Uhvati ga za desnu nogu i htede jednim trzajem da ga zbaciti iz sedla.

Visoki zapadnjak ispusti krik i podbode konja. On krenu napred, pa na znak Šejnove uzde, u stranu. Šigecu spretno odskoči u stranu, ali ga dokači po glavi zapadnjakova noga. On zakrklja i počeo da maše rukama.

Ali to je bilo sve što je zapadnjak mogao da učini. Već u sledećem trenutku poleteo je kroz vazduh i tresnuo o zemlju. Japanac je odmah skočio na njega. Dva snažna udarca pogodila su Šejna u lice. Imao je utisak da ga je udario parni

čekić. Možda bi ga Šigecu do smrti pretukao da se nije umešala Šejla:

— Treba samo da ga okuješ! Potreban nam je živ!

Zapadnjaku je bučala glava. Na usnama oseti okus krvi. Okovane su mu bile sada i noge i vrat, od kojeg je jedan lanac vodio ka okovima na rukama.

Ležao je na leđima.

Japanac ga ščepa i osovi na noge. Lanci zazveckaju.

Jedan grleni glas začu se na dvorištu:

— Šejla! Brzo si se vratila! Gde je Kaster!

— Mrtav je.

Šejn lagano podiže glavu.

U jednom od prozora na gornjem spratu pojavio se muškarac. Bio je isto tako mišićav kao i Šigecu. Imao je zlo i zbrčkano lice. Nabrano čelo, guste obrve, bezbrojne bore, četvrtasta brada.

To je morao biti Asa Rabit lično.

On se nasmeja.

— Znao sam da Kaster neće dugo izdržati s tobom. No, ništa. Ko je ta ptičica što si je dovela?

— Zove se Šejn.

Stari se ponovo nasmeja.

— Šejn, je li? Je li to čovek za kojim Vels Fargo toliko juri?

— Da, to je on, Asa.

— I koliko вреди?

— Pedeset hiljada.

Gorostas za trenutak ostade bez reči.

— Hoćeš da mi pričaš bajke, kćeri?

— To je čista istina, Asa.

I dalje ga je nazivala po imenu.

Šejn se pitao ko je ovde stvarno gazda. Šejla ili njen otac Asa Rabit?

— Pedeset hiljada! — Čovek se smejao kao pošasavac. — Ne mogu to da verujem.

Šejla izvuče poternicu iz bisaga, odmota je i pruži je da bi njen otac mogao da pročita.

— Stvarno — šmrknu on. — Živa istina. To je najveći plen kojeg si se dokopala, Šejla. Jesi li već razmislila kako ćemo ga isporučiti?

— Uspostavićemo vezu sa Vels Fargoom. Oni su najviše zainteresovani.

Rabbitovo lice se još više nabra.

— Šigecu neka ga strpa u podrum! A ti dođi u moju sobu, Šejla. Porazgovaraćemo o svemu.

Japanac gurnu Šejna i ovaj krenu, zvekećući lancima.

U sivoj kući vladala je sumorna i zagušljiva atmosfera. Zapadnjak oseti iz Šejlinih reči da će ovde biti tretiran kao pravi zarobljenik.

Šigecu ga je vodio u podrum. Oštećene kamene stepenice vodile su nadole. U jednom trenutku učinilo mu se da zapadnjak ne ide dovoljno brzo pa ga gurnu u leđa.

Šejn nije mogao da zadrži ravnotežu, pade naglavačke i ostade da leži na zemljanom podu.

Okružavala ga je tama. Odozgo se čuo smeh njegovog čuvara. Onda se na vrhu stepeništa zatvoriše vrata i ključ se uz škripu okrete u bravi.

Nastala je tišina

Ipak nije bila potpuna tišina. Kada mu se svest potpuno vratila začuo je različite šumove koje su proizvodili pacovi i miševi.

Ali da bi u toj pomrčini nešto video, morao bi da ima mačje oči.

Ponovo je upao u zamku. I to zahvaljujući onoj proklesoj ženi.

11.

Na ivici neplodne doline pojavio se jahač i zaškiljivši prešao pogledom preko zgrada starog ranča.

Razmišljao je silazeći, a onda kimnu glavom. Dovde je pratio jasan trag. Sad je bio trenutak da sazna na čemu je.

Bio je to Džek Flint, izviđač na platnom spisku Vels Fargoa.

Kad se približio dvorištu izađoše dve bradate prilike iz stare kamene kuće. Držali su puške u rukama i preteći posmatrale pridošlicu.

Džek Flint zaustavi svog sivog konja.

— To baš nije prijateljski doček — reče. — Ali bez brige, amigosi. Ja ću odmah otići. Želim samo da napojim konja i sam se osvežim na bunaru. Je li slobodno?

— Šta još tražiš ovde? — upita Niko Paterson. — Da nisi došao iz nekog posebnog razloga?

— To i mene zanima — dodade Ed Hejkoks. — Možda je došao da špijunira. Ja mu ništa ne verujem, Niko.

Džeku Flintu je sada bilo dosta.

— Đavo da vas nosi! — viknu. — Želim samo vodu za mene i konja. U ovoj pustinji nadaleko i naširoko nema ni barice... Dakle? Mogu li da uzmem vodu iz bunara? Ili ćete me oterati odavde kao bandita? Dakle?

Iza one dvojice pojavi se Šejla Rabbit.

— Ed Niko! — reče zapovednički. — Ponašajte se prema čoveku kao prema gostu! Treba da budete ljubazni, ljudi!

Džek Flint podiže učtivo svoj stari stetson.

— Hvala vam, madam. Mnogo ćete mi pomoći. Ova dva majmuna bi me najrađe skinula puškom iz sedla.

Šejla namesti na licu najlepši osmeh.

— Ne obraćajte pažnju na to, mister. Ed i Niko su u normalnim uslovima sasvim u redu. Ali u poslednje vreme posećivali su nas više puta banditi. Sada moji ljudi u svakom strancu vide prestupnika... Samo napojte konja! I ako želite, možete sa nama ručati. Obed će biti najdalje za dva časa.

— Zaista ste dobri, madam — osmehne se Džek Flint. — Ali na žalost ne mogu da prihvatim vaš poziv. Moram što je moguće pre dalje na sever. U Bafelou me čeka neodložan posao.

— Onda vam želim ugodan put, mister Flint. I puno napretka u vašim poslovima.

— Zahvaljujem, madam.

On okrete konja i pojaha ka bunaru.

Šejla Rabbit se vrati u kuću. Odmah u prvoj sobi sedeo je Asa Rabbit za stolom i prevrtao svežanj poternica.

— Da li je i on jedan od tih?

— Do sada nisam našao opis koji bi mu odgovarao.

— Nešto mi se na njemu ne dopada, Asa.

— Ni meni, Šejla. Ali sada bi moglo biti opasno da se bavimo sporednim stvarima. Recimo da ti i vredi nekih hiljadu dolara. Baveći se njime možemo da propustimo daleko više.

— I hiljadu dolara je novac — frknu Šejla.

— U ovom slučaju ne smemo napraviti nijednu grešku.

Ona pogleda kroz prozor i osmotri Flinta koji je mirno po-
jio konja, a onda zagnjurio glavu u vedro puno vode.

— Dobro, onda ga ostavimo da ode. Ali ponavljam da mi se na njemu nešto ne dopada.

Džek Flint se ponovo vinu u sedlo. Polako je pojahao ka severu i uskoro se izgubio iz vidnog polja posmatrača.

Asa Rabbit se ponovo okrenu ka kćerki.

— Kada ćeš odjahati za Sanrajs? Vreme je da naplatimo ucenu. Već dva dana držimo čoveka u podrumu. Može Vels Fargo da izgubi interes za njega.

Ona zavrte glavom.

— Ja to znam bolje od tebe, veruj mi! Ovaj put ćemo morati da budemo posebno oprezni. Inače možemo da razorimo ono što sam mukotrpno izgradila. Ti ljudi iz Vels Fargoa su jako tvrdi. Moraćemo paziti kako poslujemo. Prvo novac, a onda roba.

— Baš sam radoznao kako ćeš to da obaviš. Nadam se da nam taj zalogaj neće zastati u grlu.

Šejla ga poljubi.

— Ranije nisi bio tako uplašen, tata. Šta je sad?

On se osmehnu.

— U pravu si, Šejla. Čovek nikada ne sme da pokaže strah, inače je izgubljen.

— Mi ćemo to dobro obaviti — odvrati ona samouvereno. — A onda ćemo otići na jug. Možda u Meksiko. Ili u granično područje kraj Rio Grande. Ovde gore ne bi trebalo da se više zadržavamo. Ljudi me suviše dobro poznaju. Svi pričaju o kraljici ucena.

Njen predlog kao da mu se nije dopao.

— A naše imanje? Naša kuća? Šta će biti s tim? Ne mogu tek tako oдавde da se izgubim.

— Moraćeš. Takav je život — odvrati Šejla hladno. — Ljudi našeg kova moraju uvek iznova da dižu svoj šator i izvesne stvari da ostave za sobom.

— Ali prvo da još uhvatimo Džesi Džejmsa i Jangerove.

— Nećemo, tata. Posle događaja u Nortfildu povukli su se nazad u Teksas. Za najveći broj desperadosa teren je ovde, na severu, postao vruć. Na jugu i jugozapadu je drukčije. Tamo čovek ima bolje šanse da nađe za sebe sigurno sklonište.

— Sačekajmo još malo, dok ova stvar sa Šejnom bude za nama. Onda ćemo još uvek imati vremena da razmislimo o budućnosti — reče Asa. — Zbilja... šta radi taj naš čovek? Da nije tamo dole pomerio pameću?

Ona nemarno odmahnu rukom.

— Žilav je on, Asa. Tako brzo to kod njega ne ide.

*

Šejn je hodao po podrumu tamo-amo kao tigac u kavezu.

Zveket lanaca bio je jedina muzika u njegovoj čamotinji.

Dva puta dnevno dolazio je Japanac i davao mu vodu i ostatke obeda. Šejn je bio srećan kad je ovaj dolazio. To je u njegov život unosilo bar malo promene. Pokušao je da razgovara s njim ali je ovaj ćutao kao zaliven.

Bio je već treći dan njegovog zarobljeništva i Šejn je postao nervozan. Do davola! Ovde je tako kao da je čovek živ sahranjen! I ko zna koliko će to trajati? Možda danima, a možda sedmicama.

Oči su mu se već sasvim navikle na tamu, tako da je mogao da razaznaje pojedinosti. Tu i tamo bi video pacova ili miša kad protrči.

Ali otkrio je još nešto.

Bila su to vrata koja su vodila u drugu prostoriju. Bila su od dasaka sa teškim gvođenim okovom.

Ponovo je došao Šigecu sa jelom. Da li je to bio četvrti ili peti dan? Više nije znao. Tu čovek izgubi i osećaj za vreme i prostor. Ako još dugo bude morao tu da probavi, pomeriće pameću.

U njemu je rastao gnev. A kada zapadnjak uhvati takvo stanje, onda se loše piše ostalima.

Japanac je upravo sišao. Prineo je svetiljku Šejnovom licu obraslom bradom i podrugljivo se nasmejao.

Šejn se naslonio leđima o zid.

— Žderi! — viknu Šigecu i stavi jelo na pod, na korak od zapadnjaka.

Onda se okrete da ode.

Šejn je upravo na taj trenutak čekao. Zvekećući lancima skočio je napred. Podigao je okovane ruke. Nabacio je lanac čuvaru preko glave, a onda počeo da steže. Japanac počeo da krklja i da se otima.

Bila je to strašna borba. Šejn je znao da ako je izgubi, može da piše testament. Stezao je i stezao, dok nije osetio da japančevo telo postaje mlitavo. Čuvar više nije davao glasa od sebe. Ali zapadnjak još nije popuštao. Bojao se lukavstva. Tek kad je bio siguran, olabavi svoj gvozdeni zagrljaj.

Telo mrtvaca skljkoka se na pod. Šejn se naže nad njim i počeo da mu pretražuje džepove. Našao je ključeve ja okove na rukama i nogama. Ključ za okov na nogama nije bio kod Šigecua. Sigurno je ostao kod ona dva bradonje.

Ipak je nešto postigao. Ako bude pravio male korake, ići će nekako.

On uze Šigecuovu pušku. Misli su mu išle napred. Sa dva revolvera ne bi trebalo da ima mnogo problema da prokrči sebi put.

Lanci su zveckali dok se penjao. A onda ostade kao skamenjen na najvišem stepeniku.

Spolja je dopirao glas koji je dobro poznavao.

Sidni Blad je došao.

— Znamo da je ovde — vikao je Blad. — Vi držite Šejna zarobljenog u ovoj kući. Ako ga izručite steći ćete vašu šansu. Inače ćete odgovarati pred sudom. Zbog pljačke.

Iz kuće se začuo preteći smeh Ase Rabita.

— Ko si ti uopšte, čoveče? Da nisi možda šerif ili maršal?

— Ja sam Sidni Blad. Specijalni agent Vels Fargoa. A vi ste Asa Rabbit, zar ne? Pre sedam godina bili ste osuđeni zbog trgovine opijumom.

— Tačno. Ali ja sam svoje odslužio. Danas mi niko ništa loše ne može prebaciti.

Sidni Blad se besno nasmeja.

— Ništa loše, kažete, mister? Postoji sumnja da se i dalje time bavite. A ako to dokažem, izručicu vas. I vašu kćerku. Otkreketaće svakako bar nekoliko godina. Zbog oslobađanja zatvorenika u Rokfordu. Ostavljam vam deset minuta za razmišljanja. Ili ćete predati zatvorenika ili ću narediti juriš na vašu kuću.

Kratka pauza.

— Gde je novac za ucenu? — upita Asa Rabit.

— Vama ne pripada nijedan cent. Budite srećni ako ostanete slobodni. Izručite Šejna i sve ostalo biće vam zaboravljeno. Kao što rekoh, imate deset minuta vremena...

Ponovo je nastala tišina.

Šejn je seo na gornji stepenik i čekao.

— Slutio sam to — obrati se u kući Asa Šejli. — Čovek koji je pre dva dana bio ovde, bio je špijun Vels Fargoa. Jesi li ga videla? Nalazi se u dvorištu među ostalim jahačima.

Šejla hladno kimne glavom.

Upravo je ispraznila tajni sef u zidu. Smotuljci banknota iščezli su u njenoj odoći.

— Imamo još dobrih trideset hiljada dolara — reče. — To će biti dovoljno da na jugu nešto počnemo. Moramo se kupiti odavde.

— Hoćeš tako jednostavno da napustiš kuću? — siktao je Asa. — Ako nađu opijum u podrumu, uhapseće nas. I izvesti na sud. Osim toga mogu nas optužiti za pljačku.

Ona se satanski nasmeja.

— Niko nas ne može savladati i odvesti na sud.

Spolja se ponovo začuo Sidni Blad.

— Deset minuta je prošlo! Šta ste odlučili?

Asa Rabit priđe prozoru. Kćerka se nalazila kraj njega.

— Izaći ćemo! — povika stari.

— A onda ćete nam pokazati gde držite tog čoveka!

Dva minuta docnije izašao je Asa sa kćerkom na dvorište.

— Gde je Šigecu? — prošapta Šejla.

— Dole kod Šejna. Odneo mu je jelo.

— A Ed i Niko?

— Odjahali su sinoć i još se nisu vratili.

Sidni Blad im priđe.

— Šta se došaptavate? — viknu. — Šta...

Eksplוזija se prolomi kroz vazduh. Ljudi se razbežaše ili legoše na tle u zaklon. Komadići kamena vrteli su se kroz vazduh. Pokrio ih je oblak prašine i dima.

Od kuće je ostala još samo gomila ruševina.

Sidni Blad uhvati starog za okovratnik.

— Ti, đavole — riknu. — Prokleti stari đavole! Visićeš, to ti garantujem!

— Šta ja tu mogu što je moja kuća odletela u vazduh?

Asa Rabbit ga je nedužno gledao.

To je ipak moja kuća, a ne vaša, mister Blad.

Sidni Blad povuče ruke kao da je dodirnuo usijano gvožđe. Taj stari jarac imao je pravo. Niko ga zbog toga neće osuđiti. Pred sudom bio bi Asa Rabbit nevin kao ovca.

Sidni Blad se iznenada osmehnu. Njegov pogled je počivao na ruševinama. Ispod njih nije bilo više živih.

Možda je i dobro što se tako dogodilo. Najzad je Šejn dokrajčen za sva vremena.

Sem Holden se kiselo osmehnu. Ništa od njegovog trijumfa. Opet je bio tamo gde jeste.

— Jašimo — reče Sidni Blad. — Na konje!

Odjahali su ka severu.

Istovremeno su uzjahali i Asa Rabbit i Šejla. Samo oni su krenuli ka jugu.

Nisu prešli ni tri kilometra kad susretoše jednog konjanika.

Čovek je bio odeven kao Meksikanac, ali kosa mu je bila boje zrelog žita.

— Asa! Znaš li ko je to? — prošišta Šejla. — To je Rubio Mortalez. Meksikanci ga zovu El Alkon. U Kaliforniji ga zovu Beli Soko. On je Šejnov prijatelj. Sigurna sam da ga traži.

— Otkud znaš da je njegov prijatelj?

— On mi je to sam ispričao.

Plavi konjanik se u međuvremenu približio. Svi troje zaustaviše konje.

— Hej, amigo — javi se Asa. — Znam ko ste. El Alkon. Je li tako? I sigurno tražite vašeg prijatelja Šejna.

Rubio Mortalez kimnu glavom.

— Vrlo ste dobro obavješteni — odvrati. — Zna li možda gde ga mogu naći?

Asa Rabit pokaza preko ramena ka severu.

— Tri kilometra odavde naći ćete sveži grob, senjor. To su ruševine jedne kuće, pod kojima Šejn leži pokopan. Neka mu je laka zemlja...

*

Šejn se probudi iz nesvesti. Gornji deo tela virio mu je iz brda šuta. Iznad njega je bio narušen krov podruma.

Zračak svetla dopirao je kroz malu pukotinu.

Šejn počeo glasno da zove.

Napolju su sigurno Blad i njegovi ljudi. Više je voleo da ga nađu nego ovde da krepa.

Zvao je i zvao i posle čitave večnosti začu šumove, tačno iznad svoje glave.

— Ja sam to, amigo! Izvući ću te odavde.

Zapadnjak nije verovao svojim ušima. Trebalo mu je vremena da se povрати od iznenađenja.

— Rubio Mortalez! — viknu. — El Alkon! Zar si to zaista ti?

— Samo malo strpljenja, amigo — nasmeja se El Alkon. Onda ćeš sve saznati...

Ostatak dana i noć proveli su u razgovoru.

— Odakle si došao? — upita Šejn prijatelja. — Otkud ti u Vajomingu?

— Po instinktu. Kao da sam slutio da se motaš ovuda. A potreban si mi.

— Zajedno možemo i u pakao — nasmeja se zapadnjak. Čak i gori od ovog u kome sam ja bio...

K R A J

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 12

DŽEK SLEJD

opasno nasledstvo

Pred njim je bio natpis „Dajamond” ranč.
Ulaz zabranjen! Kako zabranjen? —
pitao se Šejn. Pa to je njegovo.
A onda je prasnuo pucanj...

izlazi 16. maja 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIP FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, V. MIŠIĆA 1